

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie C · núm. 350

Comissió del Síndic de Greuges

Sessió 12, dilluns 13 de març de 2017

Presidència de la I. Sra. Rosa Maria Ibarra Ollé

TAULA DE CONTINGUT

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2016
360-00020/11

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 12 de la CSG

La sessió de la Comissió del Síndic de Greuges (CSG) s'obre a les tres de la tarda i sis minuts. Presideix Rosa Maria Ibarra Ollé, acompanyada de la vicepresidenta, Àngels Ponsa i Roca, i del secretari, Juan Milián Querol. Assisteix la Mesa el lletrat Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats Antoni Balasch i Parisi, Germà Gordó i Aubarell, M. Assumpció Laïlla i Jou, Fabian Mohedano Morales i Eduardo Reyes i Pino, pel G. P. de Junts pel Sí; Noemí de la Calle Sifré, Carmen de Rivera i Pla, Elisabeth Valencia Mimbbrero i Maria Francisca Valle Fuentes, pel G. P. de Ciutadans; Marta Moreta Rovira, pel G. P. Socialista; Albano Dante Fachin Pozzi, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Sergio Santamaría Santigosa, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Carles Riera Albert, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de greuges, Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunt general, Jaume Saura i Estapà, i de l'adjunta per a la defensa dels drets dels infants i dels adolescents, Maria Jesús Larios Paterna.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2016 (tram. 360-00020/11). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 327, 41).

La presidenta

Bé, bona tarda a tots i a totes. Donem inici a aquesta Comissió del Síndic de Greuges, en què es presentarà l'Informe del Síndic de Greuges, l'informe general del 2016. (*Veus de fons.*) Havíem fet una substitució temporal però veiem que han arribat, amb una mica de retard, però han arribat els diputats del PP. Per tant, diguem-ne, donem inici d'una manera normal.

Algun grup vol fer alguna substitució, vol donar compte d'alguna substitució? (*Pausa.*) No? (*Pausa.*)

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2016

360-00020/11

Bé, doncs, si us sembla, comencem, com sempre, donant la paraula..., donant la benvinguda, en primer lloc, al síndic i a tot l'equip que l'acompanya.

I ja li passem directament la paraula perquè faci la presentació de l'informe.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, presidenta. M'acompanyen els dos adjunts, el senyor Saura i la senyora Larios, i els tres membres del consell de direcció que complementen aquest consell, la senyora Molinas, el senyor Vendrell i la senyora Macaya.

L'informe 2016, com vostès saben, és l'informe de tota l'activitat duta a terme durant l'any anterior, i està ordenat, com ja coneixen, per una introducció, a la qual em referiré a tall de guió per a aquesta intervenció; un conjunt de dades estadístiques, de què els telegrafiaré les més importants; un conjunt de matèries que han donat lloc a les actuacions més significatives –és només una mostra, evidentment–, i, després, totes –com està manat per llei– i cadascuna de les escasses resolucions que no han estat acceptades, i també una bona mostra d'altres resolucions, i, després, un capítol d'activitat institucional.

Recordin que aquest informe anual complementa tres altres informes anuals: el dels drets dels infants –d'acord amb la convenció de Ginebra–, que presentem cap al mes de novembre i que veurem la setmana vinent en la Comissió de la Infància, i que, mentrestant, ha donat lloc a que elevéssim també a Nacions Unides l'informe complementari de tot l'Estat espanyol sobre el que succeeix sobre infància a Catalunya. Per primera vegada, també ho hem elevat a Nacions Unides. Tenen també l'Informe del Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura, que, com cada any, el presentem a finals de desembre, i, per últim, l'Informe sobre la Llei de transparència i d'accés, seguint el calendari legislatiu, cap al juliol. Són quatre mandats que vostès encarreguen al síndic. Evidentment, aquest informe, en part, també sintetitza, en alguns apartats, aspectes dels que he citat, dels altres tres.

El 2016 fou un any molt marcat per les dues conteses electorals que es van donar a escala de l'Estat espanyol i també per la renovació del Govern de la Generalitat, i també per l'aparició creixent a Europa d'expressions polítiques que hem anomenat –potser erròniament o massa precipitadament– «populismes» i que tenen incidència en els drets i en les llibertats. Recordin que l'abril del 2016, a Barcelona, ens vàrem reunir tots els defensors d'Europa, de tots els nivells; el de..., qualsevol dels àmbits on hi ha defensors, per discutir, en el marc de l'IOI, de l'organització mundial que a mi em toca presidir a Europa, els reptes dels drets humans en matèries econòmiques, socials, de migracions, de crisi de refugiats.

Vostès hi van estar convidats –sé que alguns de vostès varen fer ús d'aquest convidat–, però ja els avenço que el 3 i 4 d'abril d'enguany, amb la presència, en aquest cas, de les màximes autoritats de drets humans a Europa: el senyor Nils Muižnieks ex-comissari europeu de drets humans; el senyor O'Flaherty, el director de l'Agència de Drets Fonamentals de la Unió Europea, i la senyora Lora Vidović, la presidenta de totes les estructures nacionals de drets humans, junt amb tots els defensors europeus ens tornem a reunir per continuar aquell debat, en aquest cas, concentrant-nos molt en el terme «populisme», com afecta drets i llibertats, si és que hi afecta, estudiant casos concrets, des del de Turquia, Polònia, Hongria, etcètera; i també seguint la crisi dels refugiats, com provoca una sèrie de fenòmens socials que poden afectar drets, per acabar discutint el paper que ens toca als defensors.

Ho tindran més fàcil, aquesta vegada, perquè no serà, com va ser l'any passat, al Saló del Tinell; enguany serà a la sala d'aquí baix –no sé com en diuen–, la sala d'actes del Parlament de Catalunya. Enguany, nosaltres hem tramitat, com vostès deuen haver vist a l'informe, de l'ordre de disset mil i escaig queixes –amb consultes, sumen vora 28.400, una mica més–; hem iniciat vint mil i escaig actuacions, hem arribat a unes cinquanta mil persones –estic sent absolutament telegràfic sobre l'apartat estadístic–, i deuen haver vist que, una vegada més, des de fa cinc anys, el capítol social passa en primer lloc, continua en primer lloc. Era lògic als anys de crisi, els anunciàvem i advertíem que s'estaven passant línies vermelles de polítiques socials que afectaven drets molt importants; en trobaran un bon exemple en tot l'apartat social d'aquest informe, al qual ara em referiré.

En segon lloc, advertència que fèiem l'any passat puntualment –aquest any és al segon lloc–: tot el que afecta la sostenibilitat territorial, ja siguin temes de convivència, de mobilitat, d'urbanisme, d'agressió al territori, passa al segon bloc de queixes. I, en tercer lloc, tots els temes que afecten el que anomenem «consum», són els subministraments bàsics, des de la pobresa energètica fins a altres matèries. I queda, en quart lloc, el que sempre havia estat un clàssic en el món dels *ombudsmen*: la burocràcia, eh?, l'Administració *per se* i els seus serveis. Evidentment, tota la resta són administracions però no..., em refereixo a la queixa concreta sobre el funcionament de l'Administració.

En polítiques socials hi trobaran, òbviament, l'aplicació de la mal anomenada o de la comunament coneguda com a Llei de dependència, que és la Llei d'autonomia personal, en moltes de les seves dimensions; temes que afecten, de nou, les persones sense llar; temes que afecten la salut, especialment, les llistes d'espera i el retorn de l'euro per recepta; o, a darreries d'any, les acumulacions i saturació als serveis d'urgència. Els anuncio que aviat tindran un informe al respecte, després d'algunes visites intenses i continuades que hem fet a tots els centres d'urgència dels hospitals més importants de Catalunya; aviat ho tindran també a la seva disposició.

Evidentment, també hem tocat temes socials que afecten el que continua sent el problema número u social, com és l'atur, començant per un de molt important que ens va portar la Cecot, quan una part de diners que havien d'haver estat dedicats a formació, el Govern espanyol els va derivar a altres finançaments que tergiversaven l'objectiu legal, manat per llei, i de recaptació. En aquest paquet social, m'interessa aturar-me uns segons en un aspecte que continua sent recurrent, com és el de l'habitatge, el dret a l'habitatge.

En l'informe 2016, trobaran com subratllem la importància de l'habitatge d'emergència social; com els dèiem un dia en un informe concret, un habitatge que no pot ser atès amb llista d'espera. Amb tot el que significa crear serveis públics, tant per disposar d'habitatge com per promoure el lloguer de l'habitatge, la paraula que ara sembla màgi-

ca, que un es posa a la boca i que es vol plantejar al bell mig del debat al respecte. Fins i tot, s'està parlant de fixar uns índexs de preus sobre el lloguer. Avui els he de parlar d'un escàndol monumental sobre el tema de l'Administració sobre l'habitatge, un cas flagrant de mala administració sobre el lloguer i l'habitatge, que connecta amb el que es diu en aquest informe.

El 2007, el Govern espanyol va crear la renda bàsica d'emancipació, que estava adreçada directament a la gent jove perquè pogués emancipar-se i aconseguir un habitatge. Es van posar uns paràmetres per a aquesta renda. En aquests moments, s'està demanant a tots els que varen percebre aquesta renda, i, segons interpretació de l'Administració, han passat dels seus límits, el retorn de les corresponents quantitats. Són 18 milions d'euros que s'està demanant que retorni la gent jove de Catalunya; amb una renda que es calculava, de forma absolutament estrofolària, no en funció del que vostè havia cobrat l'any vençut sinó en funció de l'any que estava vostè demanant la renda.

Perquè m'entenguin: la renda de 200 euros mensuals que podia percebre, bàsica emancipació, si vostè estava per sota de 22.000 euros d'ingressos, resultava que, a final d'any, vostè havia rebut els 20.000 que tenia d'ingrés possible més 2.400 de renda bàsica, fan 22.400; ha de retornar la renda bàsica. Suposo que han entès la pura aritmètica. Avui ens trobem amb demandes de 4.000 i 5.000 euros a la gent jove de Catalunya que havia cobrat aquesta renda. L'última que ens ha arribat, una persona –la trobaran encara més estrofolària– que s'ha passat 1,74 euros del càlcul global i se li reclamen 1.500 i escaig euros. No puc dir altra cosa que és dels pitjors casos d'Administració que he vist mai com a síndic, i que els demano que hi intervinguin tan aviat com els sigui possible; si volem parlar seriosament de com fem front al problema de l'habitatge i al problema del lloguer, que, ho torno a dir, sembla que estigui de rabiosa actualitat en tots els discursos polítics.

En aquest apartat de l'habitatge, també es considera, a l'informe 2016, tota la qüestió del Tribunal Constitucional i el *rifirrafe* que hi va haver amb una llei d'aquest Parlament. Sobre temes que van ja a la qüestió de la sostenibilitat territorial, en primeríssim lloc trobaran tot el tema de la mobilitat ferroviària; ha estat, una altra vegada, un any amb enormes deficiències en els serveis de mobilitat ferroviària pels defectes seriosos que es troben en l'anomenada «rodalies». Temes que afecten, de nou, la contaminació acústica; els anuncio un informe molt aviat sobre conuiuere en àmbits urbans. I temes que repunten a l'agressió al territori.

«Al tanto», senyores i senyors diputats, amb el que passa a Pals, amb el que passa a Tossa, amb el que passa a una sèrie de poblacions de Catalunya, on sembla que no hàgim après la lliçó del mal de pedra, i que, de nou, algú esperi que, si en un banc pot obtenir només un 0,5, amb determinades inversions, potser obté un 30 per cent. I és igual si allò queda com una petjada per temps i temps en el nostre propi territori. En aquest informe trobaran també una referència claríssima a la transparència i el dret a la bona administració. Ha estat el primer any de vigència del tema. Reiterem, com ho vam fer a l'informe, que segurament tots ens vàrem equivocar, començant pel legislador, per no haver donat una *vacatio legis* a l'hora d'aplicar tots aquells principis i haver-nos semblat que, d'immediat, ja podien ser aplicats.

Val la pena que tinguem en compte que podem anar de forma molt pausada en el seu desenvolupament –així ho fèiem en la recomanació al primer informe–, i, sobretot, que poguéssim anar consolidant una cultura política de facilitar el màxim d'accés, de ser tan transparents com fos possible. I té, aquest informe, un apartat dedicat específicament a les llibertats i a la qualitat democràtica. Hi han lleis de Corts Generals que afecten, a Catalunya, drets bàsics: la Llei orgànica de seguretat ciutadana, la reforma de la Llei del Tribunal Constitucional poden ser atemptats clars a la llibertat d'expressió i altres drets i llibertats fonamentals, i el síndic ho està estudiant de forma monogràfica, a partir de tot el que hem anat recollint al llarg del 2016.

Encara en aquest apartat de llibertats i drets, volem assenyalar-los que continuem pendents de complir amb els deures de la memòria històrica, tal com ens està plantejant Nacions Unides. Som la darrera democràcia que no ha complert amb els deures que ens exigeix Nacions Unides al respecte. I he de saludar, per exemple, un programa que ha posat en marxa la Generalitat, tres departaments, pel que significa la identificació genètica de restes de persones desaparegudes. I, per últim, en aquest apartat, assenyalaria el que

vostès ens han encarregat com a noves competències durant el 2016, tant pel que afecta la igualtat de gènere com pel que afecta l'aplicació de la normativa europea d'LGTTBI. Tenen citats, en aquest informe, tots els informes específics, monogràfics, que els hem presentat, a part dels quatre que he citat.

I permeti'm una reflexió final: nosaltres hem aconseguit fer front a aquest volum de queixes i de consultes, disminuint en vuit dies el període de resolució del problema, aconseguint anar elevant el percentatge de resolucions acceptades; són un 80 i escaig per cent totalment acceptades, més un 15 i escaig parcialment, fan un 99 coma escaig per cent d'acceptades, queda un 0,6 per cent de resolucions no acceptades. Continuem treballant per millorar-ho, els puc notificar que, tal com els dèiem, de fa unes setmanes, funciona ja la seu electrònica del síndic. Per tant, qualsevol persona pot entrar directament, electrònicament, a tota mena de consultes i seguiment dels seus propis expedients.

Hem tornat a fer l'enquesta de satisfacció i hem aconseguit, una altra vegada, bon resultat de la gent que se'ns ha atansat. Hem multiplicat les presències territorials. Enguany fa vint anys que varen ser començades; doncs, aquest any n'hem fet cent tretze, i hem obtingut, en aquest sentit, de l'ordre del 10 i escaig per cent de les actuacions recollides. I vull dir-ho: que amb tota col·laboració amb altres institucions locals, ajuntaments conveniats amb el síndic, altres defensors autonòmics, la *defensora del pueblo*, a escala internacional, amb plena xarxa d'elaboració i intercanvi d'experiències.

I permeti'm l'última referència, que hauria de ser la primera: tot això els ho puc explicar perquè, com que no tinc àvies, deixi'm que ho digui, compto amb un gran equip de professionals, de persones dedicades, sense les quals jo no estaria aquí parlant davant de vostès.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ribó. Ara és el torn dels grups. Començaríem amb el Grup de Ciutadans, té la paraula la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí; gracias, presidenta. En primer lugar, agradecer la presentación del informe que nos acaba de hacer el *síndic*, de este informe del 2016, y agradecer también a todo el equipo que ha colaborado en el mismo. Y es que este informe constituye, como siempre, una perfecta radiografía que se hace a pie de calle, donde se recogen y se advierten los principales problemas de los ciudadanos en su relación con la Administración y de la respuesta que hace la Administración a estos fallos del sistema. Nos preocupa, aunque no nos sorprende, que más de un tercio de las quejas que los ciudadanos han presentado ante el *síndic* estén vinculadas al ámbito de los derechos sociales, y que estas quejas han aumentado y que es necesaria la protección de estos derechos sociales.

Este informe pone en evidencia que muchas familias se han quedado en la brecha económica que cada día se hace más grande, en primer lugar, por lo sostenido en el tiempo, de lo cual alertaba siempre en sus informes, y que les obliga a solicitar cada vez más ayudas a la Administración, ya que..., ya sean servicios médicos, servicios sociales de salud, y de ayuda para acceder a una vivienda. Nos ha llamado la atención la mención en su informe de quejas de personas sin hogar que, por lo que dice, se han duplicado en el..., este año.

Nosotros esperamos con interés este informe porque vemos que es una problemática severa, que cada vez va habiendo más personas que caen en el sinhogarismo, pero que, a la vez –y por eso estamos interesados, a ver si se puede paliar y solucionar–, como son desgracias –por llamarlo de alguna manera– puntuales, por un divorcio, una suspensión de pagos –perdón–, un concurso, a lo mejor es más fácil tirar de ellas, si no se les deja mucho tiempo en la calle. Entonces, nosotros, particularmente, el otro día estuvimos discutiendo, en la Comisión de Afers Socials, una serie de ayudas para personas sin hogar, como es no solo el derecho a que se les dé una habitación para dormir –porque yo creo que este problema va muchísimo más allá del tener una habitación para dormir– sino ayudarles con medios para, primero, conectarse con su gente, conectarse con el resto de la gente y conectarse con ofertas de empleo. Por tanto, aquí –y fue con el voto unánime de todos los grupos parlamentarios– se votó que se iniciara una campaña

–o arbitrar, de alguna manera, una campaña– para que estas personas sin hogar tengan acceso a las redes de comunicación, mediante teléfono y acceso a internet en las viviendas a las que puedan ir o que se les... bueno.

Luego, respecto a los problemas de la aplicación de la Ley de dependencia, vemos que se siguen produciendo quejas respecto de atrasos en el pago de prestaciones reconocidas, y, lo que es más grave, malas prácticas administrativas que generan indefensión a los ciudadanos, porque, en ocasiones, no se reconoce en una resolución el calendario previsto para el abono de los atrasos y pagos pendientes, o bien, habiendo transcurrido ya el plazo inicial para el pago de estas prestaciones debidas, unilateralmente por parte de la Administración, se cambia el criterio de pago, se alarga y no sé..., o sea, y, bueno, que, además de incumplir, resulta que tampoco se comunica, con lo cual los usuarios no tienen un conocimiento exactamente de cuándo y qué van a cobrar. Nosotros, para mejorar precisamente en transparencia, hemos presentado una ley de medidas urgentes para mejorar la atención a la dependencia, que entendemos que es una ley que ayudará a mejorar en puntualidad y en la calidad que se le presta –de los servicios– a la población más vulnerable.

Nosotros no hemos sabido ver, a lo mejor me lo he saltado, pero hemos echado de menos que no se haga referencia a la lista de espera que tenemos en Cataluña en relación con la prestación de servicios a la dependencia, que es alarmante. Desde nuestro grupo parlamentario, hemos abogado y abogamos por un pacto de estado por el sistema de autonomía personal y atención a la dependencia donde todos pongamos de nuestra parte para mejorar el sistema de dependencia, que no pasa por un buen momento, especialmente en Cataluña, que tenemos una lista de espera en atención a la dependencia que tardaríamos 416 años en poner a cero y a más de noventa mil personas esperando a ser atendidas.

Respecto a infraestructuras, como bien sabrá, nosotros no estamos de acuerdo con el traspaso de competencias en materia ferroviaria, que pensamos que lo único que busca es el conflicto institucional y no garantiza mejoras en el servicio. Desde nuestro grupo parlamentario, hemos presentado una iniciativa en infraestructuras para que las personas con discapacidad puedan viajar en tren en condiciones de igualdad. Con esta iniciativa queremos mejorar la accesibilidad y facilitar a los usuarios la información de horarios de los trenes adaptados. La movilidad es el principal problema de las personas con diversidad funcional; por eso, entendemos que se han de introducir mejoras que permitan a la gente mayor con discapacidad o, incluso, con carritos de bebé, viajar de forma autónoma y sin necesidad de asistencia.

En el ámbito de la salud y la saturación de las urgencias, manifestar lo que es una evidencia: la planificación del Departamento de Salud ha fracasado, los hospitales están colapsados y las listas de espera son cada vez más largas. Falta accesibilidad a las pruebas diagnósticas, tenemos conocimiento de casos que llegan a los siete meses, aunque en el Departament de Salut indiquen que la media es de noventa días. Tampoco lleva visos de solucionarse este año 2017, a la vista de los presupuestos que ha presentado el Govern. Si gobernar es priorizar, está claro que la salud no es una prioridad del Govern de Junts pel Sí. La prioridad no es la salud de los catalanes sino destinar el tiempo y dinero en repetir el 9-N, mientras los pacientes esperan ser visitados en un pasillo de urgencias.

Respecto a lo constatado por el *síndic* en cuanto al derecho a la vivienda, además de una falta de actuaciones preventivas y descoordinación entre la actuación de los servicios sociales y los servicios de vivienda y a pesar de la suspensión de la Ley 24 del 2015 por el Tribunal Constitucional, no hay que conformarse con el victimismo y creemos que es posible adoptar medidas legislativas y administrativas en este ámbito. Por ello, este grupo parlamentario ha instado, en este Parlament, una ley para garantizar de forma eficaz el derecho a la vivienda, como se nos ha pedido a los parlamentarios por parte de la sociedad civil. Y entendemos que no se volverá a aprobar una ley refundida con elementos de la anterior, suspendidos por invadir competencias, porque la van a volver a suspender. Los ciudadanos no se merecen actuaciones tan irresponsables.

Desde Ciudadanos, hemos denunciado en varias ocasiones que se ha infrutilizado la Ley 18/2007 del derecho a la vivienda; hay que recordar que existe y utilizarla. Por ello, hemos presentado en distintos ayuntamientos mociones que van en esa línea,

recordando que, además, tenemos otras herramientas para solucionar esta emergencia social, como los reales decretos de segunda oportunidad, de medidas urgentes de protección de deudores hipotecarios sin recursos o los acuerdos extrajudiciales de pagos introducidos en nuestra legislación concursal. Y, sobre todo, el problema del acceso a la vivienda no se solucionará si la Administración, en todos sus niveles, no hace una fuerte apuesta por políticas públicas de vivienda de alquiler asequibles que tengan un efecto positivo para procurar garantizar un derecho constitucional, como es el del acceso a la vivienda.

Respecto al apartado de transparencia y buena administración, aquí nos encontramos con un catálogo de malas prácticas que el *síndic* propone modificar para acercarse a la institución transparente y democrática que debe ser la Administración, según las últimas leyes que entre todos hemos aprobado; malas prácticas en el ámbito sancionador que afectan al derecho de defensa, en cuanto a la presunción de veracidad de los agentes de la autoridad, cuando, en muchas ocasiones –y así consta en las quejas emitidas al *síndic*– la única prueba que hay es la constatada por los funcionarios, sin que se aporte ninguna prueba más; malas prácticas en actuaciones de recaudación que lesionan derechos de los administrados, como cuando no se permite pagar en fase voluntaria recibos adeudados si no se liquidan los que están en recaudación ejecutiva, olvidando el derecho del administrado a la imputación de pagos a aquellas deudas que designe el obligado tributario; por supuesto, todas aquellas malas prácticas que creíamos olvidadas hace tiempo y que me ha sorprendido leer en este informe del *síndic*, que es el de la reclamación de deudas afectadas por la prescripción. Hacía años, sinceramente, *síndic*, que yo no oía que, en la recaudación ejecutiva, en cualquiera de las administraciones, se volvieran a exigir deudas, las cuales estaban prescritas y ya no podía pedir su pago la Administración, por eso me ha chocado. Me parece importante que usted lo denuncie, naturalmente, haciéndose cargo de las quejas que le han hecho.

Dejándome muchísimas cosas, quisiera hacer mención a las recomendaciones y soluciones que sabemos que han sido acogidas con interés por la Administración, en cuanto a quejas que denunciaban discriminación, que nos hacen prever una definitiva –espero– solución. Precisamente, en el día de hoy, cuando hemos sido sobrecogidos por la agresión de carácter homófobo en Berga, la cual condenamos.

Quería decirle que también me ha sorprendido..., quería saber cómo podemos hacer..., usted nos ha instado a adoptar iniciativas políticas para arreglar el problema de la devolución de la renta de emancipación, que no recuerdo cuántos millones ha dicho que afectan a Cataluña, pero lo que sí está claro es que afectan a muchos jóvenes por el importe que usted ha dicho y queríamos hacer..., si podría adelantarnos un poco más o darnos un poco más de información sobre cómo se podría resolver esto, que, ya le digo, a mí me ha sorprendido.

Por último, también, y estos días ha sido motivo de noticia, el precio de las tasas universitarias. Y nos parece importante lo que se indica en el informe respecto de hacer un estudio, una evaluación para ver de qué manera se pueden adaptar estas tasas..., estas becas –becas– universitarias para hacer frente a este aumento de las tasas de una manera eficaz. Quedo a la espera de su contestación y nada más. Y agradecerle, una vez más, este informe.

La presidenta

Gràcies, diputada. Passem ara la paraula al Grup Socialista. Té la paraula la diputada Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, presidenta. Síndic, acompanyants, tot el seu equip..., primer de tot, donar-los l'enhorabona per aquest nou informe anual, que és extens i dona molta informació per ser estudiada i poder millorar diversos aspectes que explica de diversos àmbits, també. Destacar que, també –ja ho ha comentat–, hi han altres tres informes que, per llei, s'han de presentar, que són importantíssims, i, per tant, penso que val la pena anomenar-los, que són els tres informes d'infància i educació, l'Informe del Mecanisme Català per a la Prevenció de control de la Tortura i l'Informe anual de seguiment de la Llei de transparència i accés a la informació pública i de bon govern.

Dit això, m'agradaria, ja, començar a entrar en matèria, i fer-ho és complicat amb un contingut que té 307 pàgines i amb el temps que tenim, però intentaré ser tan concisa com pugui i tocar tot el que ens ha semblat interessant, que són moltes les coses que diu l'informe que són interessants, eh? I segur que em deixaré algunes coses concretes, però que d'altres grups parlamentaris també deuen haver tocat, i alguns ja s'han explicat.

Quant a la protecció dels drets socials, cal destacar les demores, i ja s'ha dit també, en el pagament de les prestacions, i, en alguns casos, l'Administració ni tan sols ha informat els usuaris. I, per tant, aquest és..., penso que és un cas flagrant que cal explicar, i explicar en veu alta i denunciar-ho, perquè que l'Administració tingui demora en les prestacions és molt greu, però encara és més greu que als usuaris no se'ls informi. I, per tant, és indignant i motiu de denúncia.

També, cal posar una mica d'èmfasi en les queixes de l'àmbit..., en les polítiques socials, que representen, també s'ha dit, un terç del total, i han pujat respecte al 2015. Concretament, les persones sense llar han passat de vint a quaranta-nou, i això encara és més preocupant. En aquest àmbit, sí que m'agradaria, síndic, demanar-li si tenen dades sobre la situació personal dels joves; si són expulsats per impagaments d'hipoteques o de lloguers; si són en municipis, quins són els municipis en què resideixen; si són estrangers, amb permís de residència o sense. No ho he sabut veure en aquestes dades de l'informe, i estaria bé que ens ho poguéssim aclarir. Potser sí que ho diu i m'he perdut, però, en tot cas, sí que li demanaria si em poguéssim respondre aquestes preguntes.

Quant a les queixes sobre la salut, són reiterades, i, sobretot, la saturació dels serveis d'urgències, que també s'ha comentat, i la gestió de llistes d'espera, tot i que les llistes han baixat, però no..., la gestió és un tema preocupant.

Quant al tema de treball, crec que és interessant destacar, que també ho deia vostè, el fet de la queixa que fa Cecot respecte a l'ús inadequat de la quota de formació professional de la seguretat social que porten les empreses, un 0,6, i els treballadors, un 0,1; quotes que tenen un caràcter finalista, vinculat a la formació dels treballadors, i, per tant, no poden ser destinades a polítiques actives d'ocupació i de protecció per desocupació. Per tant, és un tema a tenir present, i del tot preocupant. I, per això, m'agradaria també, síndic, demanar-li si s'ha informat d'aquesta anomalia el Departament de Treball i s'ha traslladat la queixa al Defensor del Pueblo, i si té pensat traslladar ara la queixa al Ministerio de Ocupación y Seguridad Social.

També, continuar parlant sobre les taxes universitàries; també s'ha fet una..., hi ha un esment sobre aquest tema, que són les més altes de l'Estat. Volia anar a parar aquí i que quedés ben clar això, perquè són les més altes de l'Estat; hauríem de tenir vergonya d'aquestes dades. El síndic reconeix l'esforç de la Generalitat en tot, en les beques Equitat, per compensar les restriccions de beques convocades. A l'informe del síndic, l'Administració diu que s'avalua la necessitat real perquè el sistema de beques sigui suficient. Bé, no ho sé..., m'agradaria saber si té alguna resposta sobre aquest tema del Defensor del Pueblo i de l'Administració respecte a les beques. No sé si és així. Li estic fent moltes preguntes, eh? Si vol que vagi un pèl més a poc a poc...

Quant a transparència, reconeix, el síndic, l'esforç de les administracions en la publicitat activa, que és una llei complexa d'aplicar, i que les administracions més petites tenen un compliment menys efectiu. Aquesta llei comporta més despesa per a l'Administració, i la majoria d'ajuntaments petits tenen dificultats per adaptar-s'hi ràpidament. De fet, això ho diu l'informe, i quant al Govern i al Departament de Governació, hauria de posar mitjans i recursos al món local.

I, relacionat amb aquest tema, m'agradaria saber si el síndic ha determinat en alguns casos l'abús del dret en alguns municipis en què no és normal que hi hagin tantes queixes per la seva mida i dimensió, i que, segurament, atenen més a qüestions particulars determinades d'alguns ciutadans.

M'agradaria posar algun exemple sobre aquest tema, sobretot de la comarca d'Osona, que és d'on soc jo, perquè entengui la pregunta que li estic fent. I és que el nombre de queixes d'actuacions d'ofici tramitades el 2016..., penso que cal una reflexió profunda. Miri, a Vic hi han 40.000 habitants; hi han hagut 12 queixes, i això vol dir el 0,03 per cent. Dono cinc dades de cinc municipis, eh? Manlleu: 20.000 habitants, 5 queixes, el 0,025 per cent –és a dir, 0,03, 0,02. A Torelló: 14.000 habitants –anem baixant de població–, 14 queixes, ja representa el 0,1 –no estem parlant de 0,0, sinó que ja estem al 0,1. Les

Masies de Voltregà: 3.180 habitants, 8 queixes, el 0,25 per cent –anem pujant. I a Sant Hipòlit de Voltregà: 3.400 habitants, 10 queixes, el 0,29 per cent. A Barcelona –per posar un exemple més gran i perquè vegin la diferència de tot això que estic explicant–: 1.600.000 habitants, més o menys, 1.018 queixes, representa un 0,06 per cent.

Per tant, és interessant veure aquestes dades en aquest sentit: que als municipis més petits és on hi han més queixes. I, per tant, crec –crec– que s'hauria de poder fer algun tipus d'estudi sobre aquestes dades per tal de fer alguns suggeriments. No sé si ho veuran pertinent, però això significa que molts ajuntaments petits necessiten més recursos per anar responnent a totes aquestes queixes que van arribant en els seus ajuntaments.

I, ja, per anar acabant, en el tema de la llibertat i la igualtat democràtica, tenia coneixement, vostè, dels llibres discriminatoris de les llibertats de les persones en les escoles que reben concert pel Departament d'Ensenyament? M'agradaria saber si vostè en tenia coneixement. Pensa el síndic actuar d'ofici, malgrat que hi hagi la denúncia de l'Observatori contra l'Homofòbia?

Cal lloar el reconeixement del Síndic de Greuges i valorar el temps de tramitació de les queixes i actuació..., hagin disminuït i s'hagin finalitzat més del 20 per cent, amb el 20 per cent més d'expedients.

Amb tot, m'agradaria acabar només amb una petita reflexió, també en veu alta. Els diputats i diputades que formem part d'aquesta comissió entenem que aquest informe estaria bé que es presentés per primera vegada als diputats i diputades d'aquesta cambra, i no es fes primer en altres municipis, com s'ha anat fent, perquè penso que aquí és la institució on s'ha de presentar primer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Passem ara el torn al Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Té la paraula el diputat Albano Dante Fachin.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Gràcies al síndic i als membres del seu equip, per, com sempre, portar-nos el resultat de la seva feina, que, per nosaltres, constitueix, o hauria de constituir una guia de treball; que crec que és un informe que és una eina que pot servir també d'examen i d'autoexamen de les nostres tasques parlamentàries. Normalment, li prometem constantment, cada cop que es presenta un informe, que li farem cas i que intentarem donar resposta a aquelles qüestions que ens posa sobre la taula. Faré un petit resum d'allò que ha centrat els nostres esforços, i, a la vegada, per escatir si hem de posar el focus en algun altre costat.

Pel que fa als drets dels infants, un tema que ens ha preocupat molt han estat els problemes que hi ha a la DGAIA: la qüestió de la denúncia dels casos d'abusos als Maristes, que és una qüestió en la qual el síndic també va reaccionar de manera molt ràpida.

Pel que fa al protocol..., a l'Informe del Mecanisme per a la Prevenció de la Tortura, hem fet alguna iniciativa per impulsar el coneixement del Protocol d'Istanbul a l'àmbit sanitari.

Pel que ens comenta de les expressions de democràcia, i el perill que aquestes expressions puguin veure's coartades, no?, com a grup parlamentari hem fet, com sempre hem fet, la nostra aposta pel referèndum, la participació en el Pacte nacional pel referèndum, la denúncia constant de la judicialització de la política, i el paper moltes vegades preocupant del funcionament del Tribunal Constitucional, i aquests dies també vèiem crítiques per part d'organitzacions d'àmbit europeu.

Pel que fa a les persones més vulnerables, hem intentat treballar en el tema de la pobresa energètica, o les beques menjador.

Pel que fa a la gent en situació de dependència, o el tema de les baixes, i aquest també és un tema que vostès han tractat, no?, hem treballat i hem fet propostes per veure aquesta relació entre l'Institut Nacional de la Seguretat Social i l'ICAM.

Les llistes d'espera a la sanitat i també el problema de l'habitatge, clar, al final són problemes que tenen una arrel pressupostària, també, i venim d'un procés en el que en aquest Parlament hem parlat de pressupostos, i que, en certa manera, moltes de les coses que es posen aquí sobre la taula s'han parlat o s'han vist afectades pel debat pressupostari que hem tingut. No podem parlar de llistes d'espera o d'habitatge o de moltes al-

tres coses, o del problema de les matrícules universitàries, si no ho posem en el context que, en aquest Parlament, s'han discutit uns pressupostos que tenen un impacte directe en molts d'aquests problemes; molts d'aquests problemes no estan separats de tot el debat parlamentari, i, en aquest cas concret, del debat pressupostari.

En l'àmbit de l'ensenyament, el treball per la laïcitat. Un altre tema que vostès han abordat, i que és la segregació en els col·legis, és un tema que hem intentat treballar.

Pel que fa als refugiats, ho hem vist la setmana passada, que, en el Ple, doncs, els diversos grups hem posat aquesta qüestió sobre la taula i hem intentat donar eines o crear eines que ens serveixin. En el nostre grup hem impulsat el grup de treball parlamentari.

I vostè fa, efectivament, en el seu informe, esment de la fiscalitat com una eina d'intervenció social per intentar millorar moltes de les problemàtiques que descriu l'informe. Bé, hi insisteixo, és coneguda la posició dels diferents grups amb relació al pressupost, però vull posar sobre la taula que s'han fet propostes per tenir una fiscalitat més progressiva, per canviar el model i redistribuir les càrregues fiscals; no ens n'hem sortit.

I amb relació a això de que no ens n'hem sortit, bé, si comparem aquest informe amb l'informe anterior, veiem que, com moltes vegades també en els informes de la Sindicatura de Comptes, les alertes es repeteixen. Per tant, en general, com a cambra, com a cambra legislativa, doncs, sembla ser que no hem fet prou conjuntament, i, òbviament, assumim la part que ens toca des del nostre racó d'hemicicle.

Sapiguen, tot l'equip, que l'anterior informe ha estat un informe que sempre ha estat sobre la taula, vull dir, la muntanya de papers i de coses que van arribant als nostres despatxos ens van inundant; doncs, l'informe sura; l'informe sura i sempre queda a dalt, perquè sempre és una eina de consulta i de treball que tenim.

Ens diu que heu fet aquesta tasca en els serveis d'urgències dels hospitals. La veritat, que també és una gran notícia, perquè és un tema que, mediàticament, ha ocupat molt espai; que, moltes vegades, tant mediàticament com fins i tot en la tasca parlamentària que fem, veiem que és un tema que no es tracta amb tot el rigor que cal, i és una alegria sentir que podrem tenir un instrument més per avaluar el que està passant.

I jo volia acabar fent un..., no sé si és una pregunta o una reflexió. De la mateixa manera que, com a sindicatura, els síndics i el seu equip, doncs, avaluen allò que fan les administracions amb relació a les recomanacions que reben aquestes administracions, o aquests recomanats, diguéssim, feu l'avaluació de la resposta que teniu, no sé si, d'alguna manera, feu una avaluació de si el Parlament, a qui us adreceu amb aquests informes, el grau de..., aquells que feu aquests informes, si sentiü o avalueu el cas que se us fa. No sé si ho avalueu informalment o formalment, no sé si això podria semblar com una ingerència o no. Jo crec que potser nosaltres mateixos, per aprendre de... Ara la diputada de Ciutadans preguntava: «Escolti'm, vostè ens ha dit això. Què creu que podríem fer?» No sé si això ens podria obrir la porta a alguna reflexió per part del seu equip, de dir «bé, doncs, us hem de dir que estem consensuant que feu això, o potser això ho hauríeu de fer bé». No sé si és adient. Potser alguna vegada se us ha plantejat; si m'ho pot dir.

I, a banda d'això, moltes gràcies. I intentarem estar a l'alçada d'aquesta feina.

La presidenta

Gràcies, diputat. Passem ara la paraula al Grup del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el diputat Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Bueno, en primer lugar, buenas tardes al *síndic* y al resto de miembros de su equipo. Vaya por delante nuestro agradecimiento al esfuerzo de condensación por el gran número de actuaciones y de ámbitos en los que la sindicatura interviene.

Yo procuraré centrar mi intervención, aun a sabiendas de que dejaré seguramente en el tintero cuestiones de importancia capital, pero, como digo, procuraré centrar mi intervención en aquello que me parece más destacable del informe, que, evidentemente, evalúa aquellas actuaciones que la sindicatura, a raíz de hechos que deben ser investigados, ha realizado durante todo el año 2016.

Y, por tanto, me detendré, en primer lugar, en algunas actuaciones de oficio que me han llamado la atención; concretamente, el hecho luctuoso de la anciana fallecida en Reus, que está en tramitación; que la sindicatura, con buen criterio, decidió actuar de

oficio, y que, evidentemente, entiendo que pasa por la implicación y la coordinación necesaria de la Generalitat, de los servicios sociales del ayuntamiento y de las empresas suministradoras. Yo creo que más allá de la imputación de culpas..., porque nada aporta, y, en definitiva, lo único que hace es sobre todo soslayar el problema fundamental, que es precisamente hacer todo lo posible para que estos hechos, como digo, no se produzcan. En cualquier caso, estaremos pendientes del resultado, habida cuenta de que, según se dice en el informe, está en tramitación.

Otro aspecto que me ha llamado la atención de este informe, como hecho puntual, y como actuación de oficio, es la demonización literal de los políticos; concretamente, en la página 123 se hace referencia al caso de la fotografía de Xavier García Albiol, que pretendía ser quemada durante la celebración de la noche de San Anastasio en Badalona. Es evidente que sembrar el odio trae solo desgracias, y, probablemente, de naturaleza más grave que la mera, en fin, quema de una fotografía. Por tanto, celebro, me consta que está en tramitación, y celebro, por tanto, que la sindicatura también aborde este tipo de hechos, que, como digo, trasladan desde luego a la ciudadanía una tensión que, sobre todo para los que se dedican a la política, quizá exacerba más los ánimos, y, por tanto, sería bueno que estos hechos no se produjeran, y, en cualquier caso, como digo, es interesante que la sindicatura también los investigue.

Me quiero centrar especialmente también en un tema que considero de capital importancia, porque creo que hay que hacer también pedagogía en lo que afecta a las medidas que se adoptaron con carácter de urgencia para afrontar la emergencia habitacional y la pobreza energética. Como se dice, además, y creo que bien dicho, en el informe, el recurso de inconstitucionalidad que presentó, en este caso, el Gobierno de España no afecta en absoluto a nada que tenga que ver con la pobreza energética; únicamente afectaba a lo relativo a los desahucios. Por tanto, debe quedar bien claro, para evitar interpretaciones tendenciosas y torticeras, que no se ha recurrido ninguno de los artículos que tratan de la pobreza energética como tal.

Y, además, también, yo creo que la ciudadanía y las personas que puedan estar siguiendo esta comparecencia deben saber que la Generalitat, y fue reconocido por altos cargos de la institución, era conocedora de la falta de competencia manifiesta y palmaria en relación con la legislación antidesahucios, y, aun así, decidió impulsar la norma. Y nos parece que eso es un ejercicio de demagogia y de populismo que es impropio de una institución de gobierno, y yo creo que eso es bueno, también, que la ciudadanía lo sepa.

Porque, más allá de la imprescindible actuación de los servicios sociales para atender a aquellas personas que están en riesgo de exclusión residencial, hace falta un mayor impulso del departamento competente y de las administraciones locales a la hora de impulsar la vivienda social en Cataluña.

Digo esto porque tenemos un dato que nos permite, en fin, contrastar mi anterior manifestación. En el año 2015 hubo una inaplicación del 80 por ciento del fondo que la Generalitat destinaba a pobreza energética. Por tanto, muchas veces no es tanto una cuestión de legislar de forma motorizada, como dicen ilustres administrativistas, sino de manejar los recursos de los que dispone la Generalitat con mayor eficiencia, y ese es un caso de que no fue así.

Pero es que, además, también, aquí hay una responsabilidad de la Administración local. Y, recientemente, hemos conocido, por ejemplo, que el Ayuntamiento de Barcelona, con la señora Colau al frente, ha presentado datos de un superávit de más de 94 millones de euros en la gestión municipal. Y digo yo: ¿por qué no ha impulsado la señora Colau medidas correctoras en favor de la vivienda social? Porque de eso no se sabe nada en el Ayuntamiento de Barcelona. Y nos parece que es importante, también. Tenemos conocimiento de que hay un parque importante de viviendas a disposición de la Generalitat que se pueden destinar a paliar estos casos de emergencia y de exclusión residencial. Hágase.

Legislar, por supuesto; pero, también, insisto, utilizar convenientemente los recursos que se tienen. Porque sensibilidad, como siempre, hay que tener en estos temas más que con ningún otro. Estamos hablando de personas que realmente sufren y han sufrido como ninguno los efectos devastadores de la crisis económica. Pero, insisto, no hagamos demagogia; no hagamos demagogia ni juguemos con los derechos fundamentales de las personas solo por mercadear con un puñado de votos. Yo quiero hacer esta afir-

mación para que todos nos sintamos implicados a abordar esta problemática desde el compromiso inequívoco de atender, como digo, a los más desfavorecidos. Y, en cualquier caso, también es bueno que la ciudadanía sepa que la ley aprobada por este Parlamento contra los desahucios contó con el respaldo de todos los grupos, también del Grupo Parlamentario del Partido Popular.

Por tanto, es importante que estas cuestiones..., insisto, hagamos pedagogía y procuremos huir de la fácil utilización para obtener rédito de cara a una futura contienda electoral.

Y además yo también quiero, en este punto, hacer un toque de atención. Yo creo que tampoco deberíamos provocar un efecto bumerán, porque, si no salvaguardamos el derecho de la propiedad –y, hoy en día, las ocupaciones las estamos viendo que proliferan desgraciadamente con muchísima intensidad–, nos vamos a encontrar con un efecto contrario. Los bancos, que tienen mucha responsabilidad en todo lo que ha pasado, y nadie lo esconde, y, por tanto, también tienen un compromiso social que afrontar..., pero no olvidemos que los bancos son los que conceden hipotecas. Y si, precisamente, no se garantiza debidamente el derecho de propiedad, los perjudicados no serán los bancos, ni los más pudientes, serán las personas que necesitan una vivienda, que no tienen financiación para poder acceder a ella, y que no podrán recurrir a la hipoteca porque el banco no se la dará. Y, por tanto, también es una cuestión que impedirá el acceso a la propiedad.

Y esto, en el ámbito de Barcelona, también, por seguir la línea que estaba comentando, también nos parece que debe llamar la atención de los responsables que gestionan, en este caso en el Ayuntamiento de Barcelona y con la alcaldesa Colau al frente, la moratoria de licencias hoteleras. Evidentemente, si no hay plazas hoteleras suficientes en Barcelona, los pisos turísticos seguirán generando el problema que están generando. Y parece de sentido común; parece de sentido común, porque, evidentemente, la demanda buscará salida, buscará huecos, y si no podemos..., como digo –además de las implicaciones desde el punto de vista de la incentivación de la actividad económica–, si no le damos salida a estos problemas, cayendo, como digo, en la demagogia y en el populismo, pues, evidentemente, pagaremos las consecuencias. Bueno, las estamos pagando, ¿no? Y, por tanto, insisto: quiero llamar la atención en este punto, que me parece especialmente interesante.

Otro aspecto que quiero destacar del informe: servicios ferroviarios. Efectivamente, estoy de acuerdo también con el informe: hay que garantizar la calidad del servicio, que es una obligación insoslayable por parte de todas las administraciones implicadas. Pero, como digo, lo interesante es buscar conjuntamente soluciones duraderas que realmente harán encomiable ese fin último, ¿no? Y, por tanto, comparto la necesidad de que hay que compensar a los perjudicados cuando se producen retrasos, porque son servicios básicos y esenciales para la ciudadanía. Y también asumo, y esto afecta a todas las administraciones implicadas, que hay que perseverar en el esfuerzo inversor por parte de la Administración central y de la autonómica, y además fomentar y buscar una mayor coordinación entre ambas para que el servicio se preste con la mayor calidad posible.

Debo decir que no coincido, en relación con lo que dice el informe, con una conclusión categórica de que el traspaso de la competencia garantizaría una mayor eficiencia. Me gustaría obtener una explicación más detallada del porqué, porque las disfunciones también se producen en los Ferrocarriles de la Generalitat. Por tanto, no creo que muchas veces el problema venga, en última instancia, de quién tiene la competencia; lo que hay que hacer es gestionarla con competencia, valga la redundancia. Y, esto, a veces, insisto, es una responsabilidad compartida de todas las administraciones.

Y tampoco..., en el informe me ha llamado la atención que, bueno, se dice textualmente que no hay una mentalidad clara de servicio por parte de la operadora porque se considera que no está de alguna forma colaborando con la Generalitat. Es una afirmación que me ha parecido un tanto tendenciosa. Yo no sé, exactamente, por qué se dice eso, es decir, se achaca una especie de mentalidad reaccionaria a que funcione correctamente *rodalies* por parte del ente que tiene la competencia. Se dice en el informe. Me gustaría, en cualquier caso, bueno, obtener una explicación, porque me parece poco riguroso, es más, me parece un tanto tendencioso. Pero, en cualquier caso, ahí está y lo pueden leer el resto de diputados.

En materia de universidades, compartimos la preocupación por el coste exagerado de las tasas universitarias, no solo las más altas de España, unas de las más altas de Europa. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Y, por tanto, eso es un gravísimo problema que provoca la falta de acceso y la posibilidad de continuar en la formación académica de nuestros jóvenes. La comunidad universitaria está reclamando una actuación urgente, y esta respuesta no llega. Y lo que también se está poniendo de manifiesto es lo insuficiente, ¿no?, de las políticas de becas de equidad –voy acabando, presidenta, un par de minutos solo.

En materia de lengua, acogemos, por otra parte, con satisfacción, la instrucción dada por el *síndic* para que la Diputación de Lérida garantice también la disponibilidad del boletín oficial de la provincia en castellano. Y le pedimos que vele por su cumplimiento, porque la solución todavía no es definitiva. Le animamos a su vez a ser beligerante contra toda discriminación por razón de lengua, especialmente en el ámbito educativo, en lo que afecta también al castellano. Y, en la formación, lógicamente, de nuestros menores, se debe actuar de oficio cuando se tenga conocimiento de actuaciones que puedan rayar, cuando no incidir en el adoctrinamiento de los chavales.

Y, por último, en relación con la calidad democrática, es una cuestión que..., lo digo porque el *síndic* ha hecho referencia y yo debo discrepar, en relación con las conclusiones del informe de la Comisión de Venecia, en lo que afecta a la reforma de la Ley orgánica del Tribunal Constitucional, de 2015. Ese informe, básicamente, lo que viene es a avalar la reforma del Tribunal Constitucional, más allá de matices concretos. Y lo que dice ese informe es que hay que cumplir escrupulosamente con el estado de derecho, todos, especialmente los funcionarios y los políticos tienen que cumplir con las resoluciones de los tribunales, especialmente del Tribunal Constitucional, y hoy, desgraciadamente, hemos tenido conocimiento de que, precisamente, el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña condena a Artur Mas a dos años de inhabilitación por desobedecer al Tribunal Constitucional. Pero esto es lo que está diciendo la Comisión de Venecia, que es, como digo, un órgano consultivo del Consejo de Europa. Nada nuevo bajo el sol; una auténtica obviedad, que, paradójicamente, nos lleva a situaciones kafkianas y surrealistas en Cataluña.

Por tanto, en cualquier caso, yo quiero destacar que ese informe es favorable, más allá de los matices, y que lo que hay que hacer, en última instancia, es cumplirlo, ¿no?

Nada más.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Passem ara el torn al Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Té la paraula el diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Síndic, moltes gràcies a vostè i a tot el seu equip per aquesta compareixença. Agrair-li i felicitar la seva institució l'informe que ens acaba de presentar. I, d'altra banda, també, vull subratllar la nostra felicitació per la tasca excel·lent que desenvolupa la sindicatura de greuges, que nosaltres considerem que és una institució absolutament imprescindible, perquè no només posa de manifest, posa en relleu les moltes mancances democràtiques que encara té la nostra societat, i, sobretot, el seu sistema institucional, sinó també totes aquelles negligències que, en matèria de garanties de drets socials, civils i polítics, malauradament massa sovint les institucions, doncs, duen a terme amb relació als drets de la ciutadania. Per tant, valgui per endavant la nostra felicitació, el nostre agraiement i també el nostre absolut recolzament a la seva institució.

Nosaltres escoltem i llegim el seu informe, d'una banda, amb preocupació, perquè vostès posen de manifest un gran nombre d'incompliments, negligències i mancances pel que fa a les institucions, la qual cosa posa de manifest una diagnosi com a mínim preocupant pel que fa a la qualitat democràtica de les institucions en general i pel que fa al seu grau de compliment en matèria de les seves obligacions en relació amb la ciutadania. Ho veiem, també, si vol, amb apassionament; amb apassionament perquè ens posa per davant un repte molt important que crec que nosaltres hem d'assumir amb plena responsabilitat i compromís per tal de donar-hi resposta.

I també l'escoltem i el llegim amb inquietud, perquè, precisament, aquest informe es dona en el context d'una Europa on proliferen els populismes, els neofeixismes i la regressió democràtica, i en el context d'un estat espanyol en caiguda lliure pel que fa al respecte als drets democràtics, drets civils i drets polítics. Per tant, ho hem de veure amb inquietud. El repte és apassionant, però, realment, en un escenari que és complex i difícil, però que no ens tira pas enrere en aquest sentit. I, per tant, el nostre compromís, òbviament, és el de vèncer totes aquestes dificultats i realment assolir que en el nostre país excel·leixi el que és el compliment dels drets civils, dels drets socials i dels drets polítics de tota la població.

Quant al contingut específic del seu informe, vostè fa referència a la problemàtica creixent relacionada amb la sostenibilitat territorial, tots els problemes relacionats amb la gestió del territori i amb els espais territorials del nostre país. Nosaltres aquí volem destacar que, malauradament, no només no sortim sinó que aprofundim en aquest cercle viciós, en aquest cercle negatiu d'extractivisme turístic. És a dir, el nostre territori és víctima i és objecte d'una economia absolutament extractivista però enfocada al que és l'extracció de recursos turístics, la qual cosa genera cicles d'especulació i bombolla immobiliària. Sabem que això és terreny abonat per a la corrupció, per a les portes giratòries, i, per tant, aquest tema va més enllà de l'atemptat al territori i de l'agressió i de l'atac al territori a la seva sostenibilitat. Està en la base del funcionament del sistema capitalista en el nostre país i està a l'arrel de moltes de les problemàtiques que després patim a altres nivells. Per tant, volem assenyalar amb preocupació també aquest aspecte que vostè ha destacat.

Ha parlat, també, pel que fa a la problemàtica de les polítiques socials, de la seva preocupació en matèria de dependència, de sense llar, llistes d'espera i urgències. Voldria ara detenir-me uns instants només en el tema de les llistes d'espera i de les urgències. Vostès ens indiquen en el seu informe que, en aquest sentit, no anem bé. La informació, les dades que ens arriben per part dels usuaris de la salut i dels professionals de la salut reforcen aquesta tesi. I, en canvi, quan l'hi preguntem al Govern no deixa de dir-nos que estem en franca millora en aquest sentit. Algun problema tenim. Algú s'equivoca, algú no diu la veritat o bé estem utilitzant sistemes d'avaluació de comptabilització que no quadren i que no encaixen, eh?

La nostra sensació és que no anem bé en aquest sentit i en aquest aspecte. I tenim alguns indicis preocupants en aquest sentit. No fa gaire, doncs, sabíem com, per exemple, a partir de les vint-i-quatre hores que una persona ha arribat a les urgències hospitalàries, se la considera ingressada. Per tant, deixa d'aparèixer en les llistes de qui està encara sent atès a urgències per més que físicament hi sigui, no? Per tant, aquí hi ha un problema de comptabilitat, d'indicadors, de sistema d'avaluació que ens despista, ens genera confusió i no ens permet un adequat seguiment de les polítiques públiques. Seria bo que, si realment estem experimentant una millora en matèria d'urgències, en matèria de llistes d'espera, doncs, realment ho poguéssim constatar, celebra-ho i aplaudir-ho, eh?

Però, en primer lloc, aquesta resposta que reiteradament ens dona el Govern pel que fa a aquest tema no ens encaixa amb la realitat, la que ens ve dels usuaris i dels professionals de la salut. I em temo i em sembla que tampoc encaixa amb els indicadors que vostès obtenen en el seu observatori. Per tant, aquest seria un tema important en què posar-nos d'acord.

Pel que fa al tema de pobresa energètica, el que voldríem destacar, sobretot, és que no ens n'estem sortint amb les empreses, amb les companyies. És a dir, el poder de les empreses energètiques i subministradores i distribuïdores és tan enorme que estan aconseguint doblegar la iniciativa pública, les polítiques públiques, la iniciativa legislativa en aquest sentit d'ajuntaments, de Generalitat, etcètera, en el combat contra aquesta problemàtica.

Per tant, el que li voldríem preguntar, síndic, és: des del seu observatori, des de la seva experiència en la visió, què hem de fer per doblegar les empreses que es resisteixen a redistribuir més socialment les seves plusvàlues, els seus beneficis, per tal de garantir un dret fonamental com és el dret al subministrament energètic o dels recursos bàsics en un domicili? Què hem de fer per aconseguir desplegar una acció pública, legal i institucional que col·loqui les empreses on han de ser: al servei de la població i sota el mandat de la regulació de les polítiques públiques, cosa que, en aquests moments, no estem assolint.

També voldríem posar un especial accent en la qüestió de la segregació escolar, de la segregació en el sistema públic d'ensenyament en general amb la problemàtica de la dualització que vostè ha assenyalat més d'una vegada en el sistema escolar, que sembla que no aconseguim superar i evitar. I, també, com s'ha dit, i, per tant, no abundaré en això, amb tota la problemàtica de l'encariment per problema de taxes a la universitat que fa que aquell sistema d'ascensor social, de mobilitat social ascendent, que en general significava el sistema escolar, i, en particular, el sistema universitari a casa nostra, es vegi trencat i es vegi troncat, de manera que cada vegada més les classes populars queden apartades de la universitat i són les elits les que tendeixen a accedir-hi per tal de reproduir-s'hi.

Pel que fa al tema del dret a l'habitatge, voldria assenyalat una paradoxa que em sembla òbvia. El règim del 78 fa una barbaritat, consagra el dret a l'habitatge com un dret constitucional i des del punt de vista de les seves polítiques liberalitza el mercat de l'habitatge, no? És una obvietat, és una «perogrullada», però cal afirmar-ho. Un hom no pot garantir mai la provisió d'un servei públic de manera universal si liberalitza el mercat corresponent. És impossible, eh? No hi ha ningú en el món que hagi aconseguit mai, i els ho anticipo, no ho aconseguirà mai ningú, garantir una provisió d'un bé fonamental, d'un dret fonamental mitjançant un mercat liberalitzat. És impossible, eh? Això no existeix. Per tant..., i si existeix que algú m'ho expliqui, eh?, que algú m'ho demostrï, eh?

Per tant, alguna cosa falla, alguna contradicció tenim al davant molt greu, i l'única solució és desenvolupar polítiques públiques no només assistencials en última instància, sinó polítiques públiques que regulin l'habitatge, que permetin un accés universal a l'habitatge, i, evidentment, complementades i complementàriament, doncs, amb polítiques socials d'habitatge per a aquelles persones que malgrat tot en queden excloses o en situació d'emergència.

Vaig acabant. Pel que fa al tema de drets democràtics, jo crec que és una evidència que, ara per ara, som encara dintre d'un estat en plena, com deia, caiguda lliure i regressió pel que fa a drets civils, a drets polítics i a drets democràtics, com cada dia veiem a casa nostra i en el nostre país. Paradoxalment, un estat també molt negligent pel que fa a la seva gestió de polítiques públiques en el nostre territori. Un exemple de manual d'estat neoliberal avançat, negligent en la provisió i gestió de polítiques públiques i altament repressiu pel que fa a la gestió democràtica i a la vulneració de drets civils i drets polítics, no?

Per tant, això ens sembla que és una preocupació que, com vostè sap, nosaltres sabem perfectament quina és la manera de superar-la i és marxar al més aviat possible. I, efectivament, això només té un camí; com que no hi ha ningú a l'altra banda per dialogar i per fer-ho de forma pactada i acordada, òbviament l'única sortida és la desobediència, la insubmissió i l'autodeterminació, que és un dret democràtic fonamental que un hom no només té el dret sinó el deure d'exercir.

I, per últim, jo voldria destacar el cas que vostè ha esmentat, amb el tema del retorn d'aquestes subvencions, d'aquesta renda d'emancipació. Miri, això és un cas... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo de seguida. És un cas, efectivament, extrem a Europa, on totes les polítiques públiques el que fan és invertir en les persones i les famílies per tal que aquestes persones puguin progressar i entrar en l'ascensor social. Aquí sembla que, quan una política pública, sumada a d'altres, té com a conseqüència que aquella persona progressa, la castiguem per tal que deixi de progressar, no? Per tant, m'agradaria a mi conèixer qui ha estat la llumenera que ha decidit aplicar aquesta política pública que realment és contrària a qualsevol principi bàsic de gestió de l'estat del benestar.

L'última pregunta, síndic: què hem de fer per tal de que vostè i la seva institució tinguin més èxit? Aquesta és la pregunta principal que li faig. És a dir, què espera de nosaltres? Què hem de fer des dels grups polítics per tal de que allò que vostès assenyalen, allò que vostès proposen realment es pugui dur a terme.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Passem, per últim, la paraula al Grup Parlamentari de Junts pel Sí; té la paraula el diputat Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Sí, gràcies. Síndic, equip, benvinguts i gràcies per l'informe i per la intervenció. Intentaré fer una intervenció global a un informe que abraça tot un any. I, per tant, intentaré defugir, doncs, alguna intervenció que hi ha hagut molt singularitzada, buscant cadascú el tema específic que políticament ens va més bé a cadascú per guanyar vots amb clara antítesi per la persona que parlava del que feia amb el que deia, no?

És a dir, si parlem d'universitats, per exemple, i que fan falta beques, i, per tant, ajuts, que és obvi, algú... Anem al fons i anem al Constitucional i fa catorze anys que hi ha aquesta sentència de que l'Estat ha de passar els diners de les beques, i no els passen, per exemple. Per tant, anem fins al fons. O si hi ha d'altres casos com hi pugui haver, no? O si parlem de les llistes d'espera, que també és un tema que ha sortit damunt de la taula, doncs, òbviament, sí que és veritat que hi ha més gent però també hem de reconèixer que hi ha menys temps d'espera. Si hi ha més gent, aquesta no és una circumstància –hi ha més persones que s'estan a la llista d'espera– que sigui efecte del Govern, sinó que és de la casuística de cadascuna de les malalties, però, en canvi, sí que és responsabilitat del Govern minoritzar el temps d'espera, cosa que s'està produint; segurament, de cap manera, el temps d'espera que es vol, no?

I, intentaré, doncs, fer aquest enfocament que deia, de manera global, anant molt directament a les dades, no? S'han superat les deu mil queixes. El 2015 n'hi van haver 10.647; s'han reduït un 6 per cent. Entenc que és una cosa positiva, per tant, és una dada positiva: menys queixes. Ha augmentat el nombre d'actuacions endegades d'ofici: s'ha passat de 205 a 281, amb un increment d'un 27 per cent, és cert; però, en canvi, m'ha sorprès, quan he estat buscant pels diferents blocs i pels subblocs, que no hi ha un increment significatiu amb cap tema en concret. Jo pensava que trobaria algun tema en concret que es dispararia molt, amb la qual cosa tens un indicador per a un lloc concret a corregir, i són actuacions d'ofici molt diversificades. He trobat bàsicament un punt, el més alt, en què hi havia un increment de vint-i-vuit casos més, que..., bàsicament, lligat amb problemes de relacions familiars. No sé si això va lligat amb aquest tema o no, però, en tot cas...

Després és veritat que hi ha hagut un nombre menor de consultes. Hem passat de 12.278 a 10.356, un decrement de consultes d'un 18 per cent. Per tant, notícia positiva. Això pot ser degut –i no ho sé, i, en tot cas, si és que hi ha alguna correlació en aquest sentit, doncs, l'agraïríem– a que l'Administració és més clara, més transparent, informa més, que podria ser un element; o també que la ciutadania té més coneixement, per tant, més ben informada, i que també fa que, per tant, els dubtes i les consultes no tinguin tant lloc, no?

A l'informe es parla de l'increment de l'activitat econòmica que està incidint negativament en l'àmbit del medi ambient com un segon objectiu. Ha parlat, vostè, síndic, dels quatre objectius: primer, política social; després, sostenibilitat, que és aquest àmbit que fa referència a l'àmbit del medi ambient; i, particularment pel que fa a la contaminació acústica, d'una banda, i la sostenibilitat, i de l'altra, el repunt de l'activitat urbanística. Mirant aquestes dades és curiós, en canvi, que, a nivell de medi ambient, les queixes i actuacions d'ofici totes conjuntes s'han reduït un 24 per cent.

Per tant, tot i que és un tema, d'una banda, que és el segon, però respecte al 2015 es redueix un 24 per cent. En concret, per exemple, la contaminació acústica a què feia referència el síndic, que és un tema que va pujant, però el nombre de queixes ha baixat. És una competència municipal, però que, en tot cas, va baixant. Per tant, no sé si és que hi ha punts concrets a on la incidència és més gran, o no, però, en tot cas, diversificar-ho, o aclarir-ho una mica més, perquè, respecte a les dades estadístiques, a mi..., no li veig massa correlació, no?

I, pel que fa referència a urbanisme, mobilitat i habitatge, sí que hi ha un increment d'activitat, hi ha un increment de queixes –aquí es manifesten. No sé si això va lligat directament als plantejaments urbanístics, perquè sembla que sigui..., hi torna a haver un altre repunt d'activitat constructora. I, per tant..., o que fa referència..., o amb algun altre tema que ens agradaria saber, no? També ens ha agradat veure que..., si més no, encara que sigui petita, però que hi hagi hagut una reducció de queixes pel que fa als desnonaments. No sé si l'actuació del Govern, que és important en la mesura de les possibilitats, pot o no influir-hi, però hi ha hagut un 18 per cent de decrement amb les queixes pel que fa a desnonaments.

L'àmbit més potent és l'àmbit social i aquí hi ha un 33 per cent de les queixes que corresponen a polítiques socials i és en un percentatge superior a l'anterior. L'any passat, el 2015, hi ha va haver 3.329 queixes. Ha incrementat lleugerament només amb un volum de 157 queixes, que, sobre les 3.400, és un volum, diguem-ne, relativament baix, però, en tot cas, s'incrementa una mica, no? Hi ha un increment de queixes molt concentrat en educació i recerca. No sé si això fa referència bàsicament al tema justament de les taxes universitàries, que és un tema molt recurrent, i que..., o que correspon a preinscripció de centres dins d'aquest àmbit, no? I, aquí, a mi m'agradaria destacar la reducció, també dins de l'àmbit social, d'un 24 per cent en infància i adolescència.

I jo he anat molt seguint els gràfics, perquè entenc que és el que et dona la visió global, que entenc que és el dia d'avui, perquè els altres temes concrets ja els anem agafant molt directament. Pel que fa referència a infància i adolescència, hi ha una disminució molt gran pel que fa referència al dret de les famílies a les subvencions i als ajuts; baixa a la meitat pràcticament. També hi ha una reducció del 75 per cent en acolliment familiar i adopcions. I, per tant, tot i que hi ha hagut un decrement..., i, per tant, hi ha una millora, pel que veiem aquí, bastant significativa, no?

També hi ha hagut una reducció d'un 19 per cent en serveis socials respecte a queixes i actuacions d'ofici; i també d'un 19 per cent en treball i pensions. Per tant, doncs, tot això són indicadors de que, segurament, i s'hi ha fet referència, ens queden moltes coses per fer i n'hem de fer moltes. I, també ho hem de dir, aquestes actuacions comporten gairebé en la seva totalitat aportacions econòmiques i que venim d'uns pressupostos del 2016 que van estar prorrogats, havent-se pogut aprovar i havent pogut invertir més de 1.000 milions d'euros, cosa que esperem que aquest 2017 pugui ser possible, i que, per tant, contribueixin a avançar en aquesta línia, com hi ha aquí alguns indicadors que penso o veiem nosaltres que fan una bona referència.

Pel que fa a salut, sí que és cert que hi ha hagut un increment en queixes d'un 8,9 per cent, però quan mires el detall, i agafes el gràfic, t'adones que, per exemple, hi ha hagut una davallada molt gran, molt notable, en la disconformitat amb el diagnòstic i tractament de la malaltia; o que hi ha hagut una petita davallada pel que fa a la gestió dels recursos sanitaris, llistes d'espera, tancaments, CAP, a nivell de queixes estic parlant sempre, eh? I, per tant..., i, en canvi, el que sí que incrementa..., que és un capítol genèric, que és el calaix de sastre, que és «altres». Aquest sí que genera un efecte molt gran, però que, en tot cas, doncs, veiem que l'esforç, si..., per nosaltres s'hi està veient; l'esforç, diguem-ne, per arribar en aquests objectius, d'aquests temes que anem denunciant tots plegats per esbrinar de corregir-los, no?

El segon grup en matèria de queixes, que hi he fet una miqueta de referència, i d'actuacions d'ofici és el relacionat amb les àrees de polítiques territorials. I en l'informe diu que es situen en uns nivells que no es veien abans de la crisi. És cert que representa el 22 per cent de les queixes, això és cert, però en números absoluts, com he dit abans, baixen ni que sigui molt poc, eh? Per tant, jo..., no sabem aquí, ho deia abans, si la reactivació del sector pot fer o no, però, en tot cas, és una dràstica reducció de queixes a nivell mediambiental global que baixen de..., amb una disminució del 44 per cent, de 1.245 casos a 824. Hi ha un increment significatiu, com també he dit abans, en urbanisme, mobilitat i habitatge, de 1.150 a 1.546. Bé, això, ben bé, s'haurà de veure ben bé quin és el factor que ho modifica, per tant, hem de mirar de corregir-ho.

I, a partir d'aquí, doncs, hauríem de veure aquests aspectes que fan referència al planejament urbanístic, com deia, a l'accés i adquisició d'habitatges, i la conservació i manteniment d'habitatges que fan referència també a la reactivació del sector que hagin pogut comportar unes certes queixes reiterades, no? Valorem molt positivament que s'hagin reduït significativament les queixes que fan referència a consum, eh? I ens agradaria dir, com a referència, de que queixa..., o de la queixa que qualsevol ciutadà pot i hem de fer, perquè una queixa, en tant que serveix com a factor correctiu no només a l'afectat sinó també en posteriors casos, és important, però és diferent d'una actuació incorrecta de l'Administració o d'un particular. Per tant, és diferent de que hi hagi fonament de raó. Per tant, quan he mirat, de les queixes realitzades l'any 2016 hem vist que n'hi ha un 32,8 per cent que no tenen cap irregularitat. Penso que és un percentatge molt elevat. És a dir, un..., gairebé la tercera part de les queixes no tenen cap irregularitat, per tant, decauen per si mateixes.

També és veritat que hi ha un 7 i mig per cent que el desestima el mateix interessat. I que hi ha un 4 per cent que s'han de traslladar a d'altres organismes, sigui Tribunal Superior de Justícia de Catalunya o la fiscalia o al *defensor del pueblo*. Hi ha un percentatge, per tant, de tot el volum bastant important, si ajuntem les que no tenen cap irregularitat o les que desestima el mateix interessat, ens estem al 40 per cent amb números rodons, i que entenc que és una dada important també a tenir en compte.

Les dades significatives han d'excloure aquestes, haurien de..., reals, és a dir, quan fem el buidat final per tenir clar ben bé quins són els aspectes que realment afecten més o que preocupen més la ciutadania a partir de queixes reals, i, per tant, que han seguit un curs jurídic a partir..., pel mateix síndic i derivades allà on toca però amb recorregut, diguem-ne, correcte, doncs, hauríem de poder excloure aquest 40 per cent i saber els altres ben bé on van, perquè serien unes dades que, si les tinguéssim, serien molt més significatives.

I hauríem de poder treure aquestes amb algun tipus d'informe, no sé si serviria el de l'any anterior o s'hauria de dilatar en el temps, però tenir-lo sense aquest 40 per cent que deia que decau; evitaríem que s'emmascaressin o que distorsionessin el percentatge real dels resultats per poder posar el focus ben bé a les queixes reals de la problemàtica de la gent, no? Una mica és aquesta la referència que volíem dir.

I ens agradaria, doncs, que la queixa estigués diferenciada en les dades estadístiques, en funció de si van adreçades també o a l'Administració de la Generalitat, o a l'Administració estatal, o a l'Administració local, o a particulars o a empreses o altres tipus d'entitats, perquè aquest buidatge també ens donaria pistes per saber ben bé on rau el problema de la queixa més enllà de que sigui una queixa o que no; en quin és el punt específic que hi ha, eh?

I, per acabar, voldria felicitar..., voldria felicitar el treball del síndic i de tota l'oficina del Síndic de Greuges i tot l'equip, perquè, realment, que el 99,4 per cent de les recomanacions s'hagin acceptat totalment o parcialment penso que és digne de felicitació. I amb això voldria acabar.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Seria ara el torn del síndic. Una mitja hora, més o menys, d'intervenció.

El síndic de greuges

No ho sé. Ara li diré presidenta. (*L'orador riu.*) En primer lloc, molt agraït per tot el tipus de comentaris, suggeriments, preguntes, crítiques. Intentaré entrar telegràficament en tot el que pugui i apuntar a futures discussions amb algunes de les qüestions que han plantejat.

Una de frontispici: un bon síndic i una bona Administració amb excel·lència seria zero queixes. Això sí, angelical. O una reducció forta de queixes. Em sembla que ja els hi he dit alguna vegada. M'encantaria un any venir aquí i dir-los «han baixat sensiblement les queixes», com passa en les ciutats democràtiques més consolidades. Per tant, això que quedi clar que és un horitzó, com per mi ho és, i ja els ho he dit també una altra vegada, el que passa a algun sistema on el cent per cent de les resolucions del síndic –de l'*ombudsman*– són acceptades i són acomplertes. Déu-n'hi-doret com ens hi anem aproximant, eh? Els més veterans se'n deuen recordar, de quin percentatge partíem.

Encara en metodologia; jo soc conscient de que les xifres es poden llegir de moltíssimes formes, els percentatges de queixes, el zero coma i escaig, el que sigui, però no necessàriament van en funció de recursos que disposa l'Administració, sinó de la bona o de la mala administració. I, sobretot, els diria que, perquè nosaltres puguem polsar encara millor i més a fons quines queixes són les més importants i on poden haver-n'hi més, ens falten més recursos per a publicitat, que no en fem gens, per raons òbvies. L'única publicitat que es fa al síndic és o bé l'anunci de quan els assessors o tècnics del síndic visiten tal població, que es fa ara quatre vegades a la setmana per tot Catalunya –el petit anunci que fem prèviament–, o les difusions als mitjans de comunicació de les aparicions, declaracions, notes, amb presències de l'equip del síndic, participacions en jornades on se'ns demana algun tipus de ponència, etcètera.

Perquè, encara avui, hi ha un 60 per cent de la població que si bé diu «ah sí, em sona això del Síndic de Greuges», si se'ls hi repregunta més a fons, ens quedem amb un 20

i escaig per cent de gent que de debò està prou informada com per fer servir un servei gratuït nomenat pel Parlament, que ha de ser i és absolutament independent, com és el Síndic de Greuges. No estic demanant més recursos. Estic dient que, quan puguem anar fent una tasca molt més gran de difusió, segur que podem parlar del mapa molt més global, perquè algunes de les preguntes que fins i tot ens fan, i hi estem acostumats, pertanyen més a un observatori universal que tingués recursos universals per recollir totes les dades, que no pas el flux de qüestions que puguin arribar en el síndic.

Encara en metodologia; nosaltres seríem partidaris de discutir amb molt més temps l'informe anual; que els hi quedi claríssim. El síndic té, i ho manifesta per enèsima vegada, més interès que ningú en discutir a fons amb tants sistemes com es puguin habilitar amb les tecnologies més modernes de discussió de l'informe anual; informe dipositat en aquesta cambra l'1 de febrer. Som la primera institució de defensa a tot el territori de l'Estat espanyol i de les primeres d'Europa a lliurar al Parlament l'informe de l'any anterior. Amb més pressa no ho podem fer, perquè l'informe s'acaba el 31 de desembre, i hem d'ordenar tots els milers i milers de dades informàtiques, la seva valoració, etcètera, però ja hem aconseguit l'1 de febrer. I sé que tinc la meva gent amb un cert espant, començant pel meu adjunt, quan jo els anuncio que l'any que ve m'agradaria fer-ho el 20 i escaig de gener, eh?

Però el que vull dir és que, quan vulguin –si ho volen, el 2 de febrer–, entrem en discussió. No dependrà del síndic, depèn de vostès, i amb totes les decisions que vulguin. I dic molt «carinyosament»: amb una sessió al mes no abordarem a fons totes les qüestions, o si no és que habilitem altres tipus de sessions, ja sigui distribuint matèries, de vegades, per comissions més especialitzades, ja sigui de tipus de grups de treball. Estic parlant de coses metodològiques que m'agradaria que poguéssim resoldre amb facilitat amb tots els grups. Per part nostra, absoluta disponibilitat.

Enguany, hem iniciat una nova praxis, que ens sembla positiva, que és: dipositat l'informe al Parlament, a la màxima autoritat al Parlament, a la presidència de la Mesa perquè el transmetin tan aviat com sigui possible amb els mètodes i reglaments i graons que vostès creguin que es puguin habilitar, però des de l'1 de febrer, eh?; nosaltres hem convocat entitats que ens han ajudat a elaborar aquest informe a discutir amb elles l'elaboració d'aquest informe i els seus resultats. La connexió social els asseguro que no només no la volem perdre, és que sense ella tampoc estaríem parlant. Moltes de les coses que podem portar a l'informe no surten només de la Llei 24, article 32, paràgraf quart, segon incís. No, no. Surten de com la Llei 24, article 32, segon incís fa mal o no fa mal a uns drets, a Alcanar o a Portbou o a Mollerussa o a Badalona o a Nou Barris. I, això, el síndic no té les terminals a tots aquests llocs. Gràcies a que Catalunya té un teixit esplèndid d'associacions, d'entitats, de col·legis professionals, de sindicats, de grups empresarials, podem rebre, ens poden alimentar moltes de les coses que els presentem, no?

Nosaltres demanaríem, una altra vegada, ja que se m'ha fet la pregunta per diversos diputats i diputades, sessions on poguéssim parlar d'informes –després els en recordaré uns quants que estan pendents– i també seguiment. I tant!, m'ha encantat quan m'han demanat el seguiment o m'han demanat la recepta per fer-ho més efectiu. Seguiment, tant de bo, com a mínim una vegada al trimestre, féssim el repàs, fins i tot del quadre d'honor negatiu, de qui no ha fet els deures. Quan nosaltres ara estem convocant les administracions, i ho dic en plural, a venir al síndic a portar informacions que no ens donen, els asseguro que compleixen a *rajatabla* i amb celeritat. I buscarem tots aquests sistemes, i un que seria molt bo és que aquí, entre nosaltres, analitzéssim situacions que estan en fals –«en fals», a veure si m'entenen, de mala administració– i les poguéssim corregir tan ràpid com fos possible. Li donaríem la màxima efectivitat al mecanisme, i, evidentment, amb la seva corresponent projecció.

Temàtiques que ens plantegen –ara potser vaig una mica desordenat; començaria per tot el tema d'infància i d'educació: nosaltres no seríem tan alegres a dir que baixen les queixes d'infància. Els en donaré un exemple perquè és molt alligador: el pagament de les prestacions per infant a càrrec, 0-3 anys, que es va suspendre l'any 2011, s'ha trigat cinc anys per anar pagant totes aquestes prestacions. Clar que enguany hem baixat molt, però han passat cinc anys. O sigui, jo me n'alegro, eh?, ni que sigui al cap de cinc anys, però no diria que era un indicador que baixa, és un indicador que hem aconseguit, amb insistència i com corredors de fons, que, al final, hàgim arribat a bon port, no pel

Govern ni pel síndic, pels milers d'unitats de convivència que estaven pendents d'aquesta assignació, no?

Pel que fa a l'educació, nosaltres hem discutit, en aquesta mateixa comissió, dos informes sobre segregació; no insistirem de nou en els mateixos informes perquè estaven els dos informes monogràfics, el de juliol i el de novembre, i està també en el debat que vàrem fer en aquesta mateixa comissió. Sí que parlem de temes tan clars com el de les taxes de les universitats, o les beques anomenades «d'equitat», o com determinats aspectes discriminatoris al sistema educatiu, més enllà del que he assenyalat de la segregació. I nosaltres hem insistit i hem demanat informació al Govern sobre les taxes –les taxes més altes de l'Estat espanyol, segur–, i, val, però no tant –val, però no tant–, que se'n digui, moltes d'elles són les universitats més ben considerades de l'Estat espanyol.

Esplèndid; però, també, com garantim l'equitat? Se'ns diu que s'està fent un pla integral de beques i que s'està fent un informe avaluador de totes les universitats amb preus i taxes. Espero poder-los comunicar l'abans possible que se'ns respon amb un pla concret, perquè, això que està aquí ho anem apropant sense perdre aquest objectiu, que sembla que hem assolit, d'un determinat nivell important en la qualitat de l'ensenyament. I combatrem frontalment tot el tema de la discriminació escolar, i tant. Hem intervingut en escoles concertades que, a l'hora de contractar, han anat a la discriminació. I torno a dir solemnement, perquè ho vaig haver de dir quan el cas dels Maristes per temes d'abusos, que no s'hi val dir que les escoles concertades no són públiques. Són part molt important del sistema públic d'educació, ho diu la Llei del Parlament de Catalunya. Són de diferent tipus, però són totes del sistema públic que ha de garantir uns objectius, tots compromesos amb l'educació a Catalunya. I, per tant, no hi pot haver discriminació ni en la contractació, ni en l'homofòbia ni en el que se m'ha demanat sobre un llibre determinat, que quan vàrem demanar informació a l'Administració se'ns van donar garanties que s'havia impedit, fins i tot, la seva distribució, però que ens tindran completament al davant per combatre això.

Els parlaria de drets socials concrets, com és el primer paquet, la salut: la salut no és el 9-N, si us plau; no em comparin la salut amb el 9-N. És el 40 per cent del pressupost de la Generalitat, són milers i milers de milions d'euros, amb un sistema públic que és de primera qualitat. Amb tots els comprovants que vostès vulguin. Un sistema públic que, quant a «aparatatge», quant a serveis i quant a professionals, molts d'ells de prestigi mundial, és de primera qualitat. Que té defectes? Seguríssim. Els he dit que nosaltres passem moltes hores als serveis d'urgències; un tema molt complex, començant per una raó molt senzilla: vagin vostès –em callo l'hospital però els en podria dir diversos– a la sala més..., que en diuen «de vergonya» els mateixos professionals d'urgències, que és on està gent en llit després d'haver entrat des de la sala d'espera, i la mitjana d'edat és vuitanta anys. Fins i tot, un munt d'ells ens van dir, fa quinze dies, que havia estat, la mitjana d'edat, noranta anys. Vivim molt més, i molt tema sociosanitari el tenim a urgències. I aquí hi ha un problema complex, on falla, potser, la connexió amb altres tipus de serveis que haurien d'atendre això. No estic exculpant en absolut l'Administració, eh? Estic descrivint el panorama dels temes que haurem de discutir quan els presentem l'informe farcit de dades o de variables que el fan molt més complex, i m'entretindria moltíssim en això.

Aquí també vull dir: amb uns equips professionals fantàstics, dona gust comprovar la vocació, la dedicació i com treballen els equips professionals d'urgències. Fins i tot, els que estan més «apretats» de tots; hospitals pendents –racionalment pendents– que d'aquí a poques setmanes s'inauguri tota una altra ala d'urgències han d'aguantar que no hi ha pràcticament ni un centímetre quadrat per moure's en aquell espai.

Nosaltres voldríem que la discussió la poguéssim centrar al màxim en tot un conjunt de mesures, que no n'hi ha una de sola, i que no és tan simplista com per dictaminar-la, que ajudessin de debò a solucionar aquest problema. Creiem que, en aquest mateix camp dels serveis bàsics, s'ha de parlar dels subministraments, i tant que sí: de l'electricitat, del gas, de l'aigua. Per cert, sobre la dona que va morir, dissortadament, cremada a Reus, els he de dir que nosaltres tenim actuació d'ofici i que hem comprovat que la *defensora del pueblo* també té una actuació d'ofici oberta. Faig un parèntesi, molt petit, il·lustratiu: tant de bo no fos així perquè sumant seríem molt més potents.

No és gaire efectiu que nosaltres ens assabentem que hi ha una actuació d'ofici oberta a través de la memòria anual de la *defensora del pueblo*. Seria..., molta més eficàcia, estalvi, incidència que això ho poguéssim fer, com diuen les lleis espanyoles, de forma conveniada i coordinada. Però tenim dues actuacions d'ofici obertes i s'ha descrit molt bé, per part del diputat que ho ha plantejat, on ho tenim i estem pendants encara com resoldre-ho, i els asseguro que aviat tindran la seva resolució. En aquest sentit, també, el síndic ha posat a la picota el Govern de Catalunya quan en un any només s'han utilitzat el 15 per cent dels recursos per combatre la pobresa energètica; ja ho he dit des d'aquesta tribuna.

També, per la manca d'informació, per la complexitat del tema i perquè no s'han resolt encara les tres qüestions en què el síndic insistia; definim què és pobresa energètica «en sèrio», encara no ens hi hem posat d'acord. Definim-ho. Formem de debò a tot el personal, començant pels serveis socials, en com atendre aquesta qüestió, i, evidentment, busquem fórmules per finançar el seu pagament.

I els torno a repetir una de les que a mi m'agraden més, perquè hem après molt de per-tànyer a la Xarxa Europea d'Ombudsmen de l'Energia. Una part hauria de venir de la directa supressió dels impostos. És absurd que a una persona que no es pot pagar el subministrament li cobrem no sé quin percentatge d'impostos –que saben que les factures tenen una bona part que venen d'impostos–; suprimim la part de taxes; la part del producte carreguem-la a qui subministra el producte, i una part pot venir d'aquell consumidor que ell vol consumir molt més i que pagui un escriu perquè reverteixi a qui no pot pagar el seu consum. He començat dient «definició rigorosa per evitar el *jeta*», i ho dic clarament, el *jeta*, que també hi és, del que és pobresa energètica, eh? Però, després, totes aquestes qüestions.

En aquest sentit, els recordo que vostès tenen dos informes nostres: un sobre la pobresa energètica –em sembla que és del dos mil...; no, el de pobresa és del 13, em sembla– i un sobre subministraments bàsics, del 15. I subministraments bàsics partint de l'afirmació de Nacions Unides que tothom té dret a l'accés al subministrament bàsic; no és el síndic, és de Nacions Unides. I, per tant, és evident que hem de saber compaginar això amb la liberalització i amb anar a buscar això als mercats. Per això, jo sempre lloco el legislador català que va encarregar al síndic les empreses privades que donen serveis d'interès general, perquè és que, si no, sembla que, com que ja està en el mercat, «ja t'apanyaràs *my boy*», no? Hem de dir, escolta'm, qui seguirà aquells que estan donant el subministrament en la part de dret bàsic que ha d'estar garantit d'acord amb tots els tractats internacionals que hi han subscrit?

Nosaltres creiem que, evidentment, hi han esperes en dependència, molt menys voluminoses de les que s'han dit aquí. Els volia donar xifres, com 583.000 sol·licituds iniciades el 2016, 7,8 per cent no valorables; 522.000 valorades; 235.000 revisades; de revisades..., 94 per cent d'aquestes, revisades. O sigui, demanaria que ajustéssim molt més les xifres, i, per això, en l'informe assenyalem que hi ha..., continua havent-hi un problema de gestió, d'ajornament de pagaments, de –de vegades– manca d'informació. A més, sabedors, tots vostès, que nosaltres no tenim instruments per entrar en el *hardcore* quan ens ve la queixa «crec que no m'han valorat correctament». Si és de procediment, podem entrar-hi; si és de la valoració tècnica, no hi podem entrar. Com aquí; aquí, si ens ve potser un hospital que se'ns pot queixar del tractament mèdic, el síndic no hi pot entrar. Hi han *ombudsmen* a les democràcies molt avançades que, amb panels mèdics nomenats pels mateixos professionals, sí que entren en temes tècnics, però encara no és el cas. I dic «encara», perquè seria bo que algun dia també hi poguéssim arribar.

Encara sobre temes socials, el tema de la mobilitat. Podem debatre tot el que vostès vulguin sobre la competència del transport ferroviari; suposo que la discussió seria molt curta si discutíssim sobre l'eficiència del transport ferroviari, perquè genera una cascada constant de queixes. I sort que tenim collectius com el de «Perquè no ens fotin el tren» –es diu així, eh?–, o com el del Trens Dignes, a diverses línies que estan constantment lluitant per aconseguir, doncs, quelcom tan senzill com que el bitllet de tren per anar a un poble de Catalunya abans de la frontera amb el País Valencià no sigui més car que el que és anar al poble següent; o que l'Euromed pari a l'Aldea; coses que quan te les expliquen dius «però si és elemental». O que hi hagin lavabos a les estacions –lavabos a les estacions–, que no n'hi han ara. I això depèn d'Adif. I jo m'he reunit amb Adif, i

ens hem reunit amb Renfe, i els asseguro que Adif i Renfe a Catalunya, superdisplicents i d'immediat..., de connexió amb el síndic. I ho hem fet també a través de connexions amb la Delegación del Gobierno de España a Catalunya. Però és que no són ells els responsables. El director de Renfe a Catalunya, no és ell el que s'ha de responsabilitzar de canviar un determinat..., de polítiques d'infraestructures, que estan escampades. M'agradaria que els poguéis dir: «No, és només l'estació de l'Ampolla, la que no té lavabos.» No, però és que resulta que poden vostès comprovar-ho fàcilment, què és el que es produeix en aquest sentit.

I ja no dic quant al servei. Clar que, de vegades, complim amb els horaris; els anem allargassant. Escolti'm, si sabem que d'aquí a Tortosa triguem dues hores i quart, i cada dia mitja hora de retard, a la següent edició d'horaris hi posem dues hores quaranta-cinc, que aleshores arribem puntuals. Ni així s'arriba puntual; és que ni així s'arriba puntual.

Però és que els estic explicant la vida real, la quotidiana. Els que vivim a Barcelona no en som conscients, d'això, però la gent que ha de fer la seva mobilitat... Podem celebrar com un gran pas endavant l'alta velocitat amb Girona, Camp de Tarragona –dic «Camp de Tarragona», eh?– i Lleida, però no podem deixar d'afegir..., que..., ai de vostè que vulgui anar a Lleida per la línia de Manresa; ara diu vostè que vol agafar l'R3, o l'R16, o la..., bé, i..., o sigui, ara els avorrija amb detalls concrets d'aquesta situació.

No és cert que sigui el mateix amb els Ferrocarrils de la Generalitat, que resulta que, quan ho comprovem estadísticament, tenen un índex de fiabilitat molt més elevat que el que avui es dona en rodalies, i, per tant, caldria veure per què, i analitzar si no hi hauria una millora. Sempre pensin que el que els enfocarà el síndic es basa en la funcionalitat, en l'eficiència i en l'estalvi. Si algú creu que darrere d'això hi ha un plantejament ideològic de retards en els trens, doncs, miri, potser sí que a la llarga mitja hora més té algun pensament ideològic, no pas qui ho està relatant i ho està portant en un informe concret, no?

Encara problemes socials. Aquí s'ha dit allò de la Cecot, s'ha recollit; és un tema que sembla puntual, però no és pas tan petit. Nosaltres ho vam recollir, ho vam estudiar, ho vam portar a la *defensora del pueblo*; molt eficaçment ella ho va portar al Govern espanyol, ho ha reconegut, i ara estem pendents que es solucioni. Perquè s'ha de revertir cap a la política d'ocupació tots aquells milions que, havent cotitzat empreses i treballadors, eren finalistes i es van desviar d'aquesta finalitat, com ha passat amb altres partides dels pressupostos generals de l'Estat.

Pel que fa al territori, bé, és que els he dit «al tanto» amb Pals, «al tanto» amb Tossa de Mar; de moment, és a dir, de moment no «al tanto», però no perdin l'ull sobre el Montseny. Per què hem de fer un servei especial d'observació meteorològica al cim del Turó de l'Home escapçant el Turó de l'Home?, on hi ha una caseta del Fontserè esplèndida, que podria ser un vestigi educatiu per a les escoles, no deixant-hi arribar els automòbils ni el transport; amb un parc..., el millor parc natural que tenim a la proximitat de l'àrea metropolitana. A qui beneficia, això? A qui beneficiava fer una pista asfaltada des del Montseny fins a Sant Marçal, passant pel mig d'una reserva de la biosfera i del tros més preservat del massís del Montseny? Aquí és on jo els demano ajut. D'aquí, i connectar amb tota la gent de molts colors polítics, i molts d'ells sense colors polítics, que es mobilitzen per defensar això. Això és democràcia. Perquè aquest territori agredit, els nostres fills o nets ja el trobaran agredit, serà irreversible.

I, per això, és important que ens prenguem seriosament que a l'informe del 2016 aquest tema ja no és una punta que surt; ja és a qui beneficia carregar-se uns espadats verges a Tossa de Mar per fer 460 *amarres*, uns túnels, un hotel d'alt *standing*, no sé quants xalets i un gran centre comercial a una població que té un nucli esplèndid, amb botigues, amb una badia, etcètera, i, a més, espadats absolutament preservats fins avui. I, bé, ara es vol fer una mena de consulta, que el síndic ha dictaminat, ha resolt que no s'hauria de fer perquè és un tema que està protegit sota tots els canons europeus i els que vostès vulguin, no?, però compta amb el territori.

I el tema de l'habitatge. Nosaltres els hem demanat que entréssim a analitzar el que es fa a Alemanya i a França, i que té molt d'èxit. La segona oportunitat. L'anàlisi cas per cas. Això es pot fer des de Catalunya i sense transgredir res. Però també es podria fer, des d'Espanya, la reforma de la Llei hipotecària, i no perquè a més..., perquè ens estiri

les orelles el tribunal europeu, que ens les ha estirades, i és d'obligat compliment, eh? Aquest és d'obligat compliment; no és com la Comissió de Venècia, que és de recomanació; aquest és d'obligat compliment. I encara estem pendents que hi hagi de debò una solució al tema, com que hi hagi de debò un parc públic seriós d'habitatge; com que hi hagi de debò lloguer, un parc gros de lloguer, fora de mercat, com dirien les persones que entenen en habitatge. Si està en mans del mercat, tornarem a estar al de sempre, la pedra es tornarà a disparar. I aquí és on han d'intervenir les administracions. Bé que vam intervenir en la Sareb. O és que no va ser l'Administració, que va crear la Sareb? I saben com es va crear la Sareb? Desnonant, prenent milers i milers d'habitatges, no deixant perdre als bancs les seves inversions. I ara venen cases amb plusvàlua. No s'han anotat el que això significa? Ara, això, aquest producte que hem obtingut amb diner públic, pagant als bancs, traient la gent d'aquelles cases, ara ho posem al mercat i cobrem plusvàlues. I on van a parar aquestes plusvàlues? Es fa habitatge social amb aquestes plusvàlues? Que sàpiga el síndic, la resposta és categòricament «no». I això està en mans de les administracions.

Hi ha una antiga caixa, que és pública, i que és un banc avui, que està directament implicada en això. I ja sé que això no correspon al Parlament de Catalunya; però això és la realitat, i que afecta Catalunya, i afecta els drets de milers de persones a Catalunya. I el síndic té l'encàrrec de l'Estatut de defensar els drets de les persones a Catalunya. I per això els ho diu, perquè és dels temes de més –perdonin l'expressió– «empenyamenta» de llibertats que jo pugui explicar-los sobre el tema de l'habitatge. Per això els deia: compte que ara resulta que demanarem 18 milions d'euros, una mitjana de quatre mil euros per jove. Per què? Doncs, miri, els ho llegiré en termes, si els trobo, de la mateixa resolució que fa el síndic.

Vam advertir, en una actuació d'ofici del 2015, de les conseqüències que derivarien d'una redacció inadequada de la llei, que tenia en compte una hipotètica previsió d'ingressos de difícil concreció, en tant que es basava en els ingressos de l'any en curs, no en els de l'anterior, que és l'habitual quan demanes una transferència social: «Quant ha guanyat, vostè?» Es basava en la de l'any en curs. L'any en curs va corrent. I pot canviar molt la teva situació d'ingressos, de més o de menys.

Però és que, a més, també advertíem en dues actuacions d'ofici més..., o sigui, no és un tema nou. Ho tinc en les anotacions d'ofici del síndic. El que és nou és que ara es demani aquest retorn, que els ingressos rebuts per la renda bàsica es consideressin ingressos patrimonials, i, per tant, la matemàtica que els he fet abans: «Jo guanyo 20.000, cobro 2.400 i estic..., els he demanat per sota dels 22.000, però ja estic per sobre dels 22.000. A tornar-los.» Això és absolutament psicodèlic, per no dir-ho d'una manera més forta.

Però ara s'estan demanant 18 milions d'euros. I jo crec que el Parlament de Catalunya hi hauria d'intervenir, i la Generalitat de Catalunya hi hauria d'intervenir, perquè aquí hi ha hagut una fatal administració, i no em val que em diguin «és que ho diu la Llei 24, article segon, apartat tercer». I, de les xifres que rebem, he recitat la més extrema. No sé quines estan arribant aquesta tarda, eh?, però la més extrema és aquesta que es va passar 1,75 euros del còmput, no? Que, per cert, és una cosa que va en contra de tot el que estem dient tots, i crec que ho diem tots de bona fe: que cal lloguer, que una forma de d'esmortir l'impacte negatiu sobre l'habitatge és el lloguer.

I m'he deixat per al final una qüestió molt concreta, que ha sortit en la intervenció del diputat del Grup Popular, que és el tema de la Comissió de Venècia. Jo he estat a la Comissió de Venècia; jo soc membre de la Comissió de Venècia; jo puc assistir a les seves sessions perquè soc el president de l'Institut Mundial de l'Ombudsman, capítol europeu. I he estat en aquesta sessió. No solament he llegit abans d'anar-hi, durant la sessió, tots els informes que s'han fet: el de la comissió que ha trigat un any i mig a fer l'informe, eh?, «l'opinió» se'n diu, els que Espanya va enviar, perdó, el Govern d'Espanya va enviar a la Comissió de Venècia, que algun diari de Barcelona he vist que ha titulat a tota portada que es parlava d'article 116, i sí que es parla d'article 116, i els onze redactats amb esmenes que ha anat redactant la comissió.

Tinc aquí l'informe de la comissió. Els podria avorrir llegint-los-en trossos. La comissió diu: «Primer: les constitucions estan per ser acomplertes. Segon: els tribunals constitucionals han de poder dictaminar i ser obeïts.» Però no els correspon, als tribunals constitucionals, sancionar, si no és obeït, posar multes a les persones que no obeï-

xen fins a trenta mil i escaig euros, que poden ser reiterades tantes vegades fins que algú obeeixi, és penal i entra en contra del codi europeu. I separar jutges o càrrecs electes del seu lloc va en contra dels codis europeus. I diu: «No podem dir que la reforma no compleix amb els estàndards europeus, perquè no n'hi han, d'estàndards europeus.» Acaba així, l'informe.

Però recomana que es separin els poders si no es vol malmetre el prestigi i l'autoritat del Tribunal Constitucional. I jo he sentit el ponent, he sentit l'advocat de l'estat que pot parlar per defensar l'Estat espanyol dient que serien prudents en les multes i que no separarien mai un diputat del seu càrrec –afirmació de l'advocat divendres passat a la Comissió de Venècia–; i he sentit la resposta del ponent –són dos ponents, un italià catedràtic de penal i un austríac catedràtic de dret constitucional, que han dialogat mantes vegades amb el Govern espanyol– dient: «Hem recollit tot el que ens ha anat plantejant el Govern espanyol, però això que diem no podem deixar de dir-ho.»

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic. Obriríem ara un torn d'intervencions, si el volen aprofitar els grups, una altra vegada, amb un minut molt breu. No? (*Veus de fons.*) Sí? (*Carmen de Rivera i Pla demana per parlar.*) Sí, un moment, doncs, primer acabi...

Carmen de Rivera i Pla

Sí. Yo nada más para decirle al *síndic* y a su equipo que ha habido una mención, que ha habido una cosa que me he olvidado de destacar en el informe, y que estoy, bueno, no diría gratamente sorprendida, porque tampoco es esto, pero sí por lo del tema de Lleida y el cómo nos hemos visto y nos las hemos tenido por el tema del bilingüismo, quería decir que me ha sorprendido positivamente, a este grupo y a todos, el que se indicara, que se pusiera en la página web también en el idioma castellano. Que nos parece que esto es lo que siempre habría debido ser y que lo queremos poner de manifiesto.

Nada más y muchas gracias.

La presidenta

Gràcies. Alguna paraula més? (*Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.*) Ha demanat la paraula el diputat del PP.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, presidenta, por una contradicción evidente, un minuto. Con la valoración que hace el *síndic* del informe del comité de Venecia. Ese informe también dice, señor *síndic*, y yo estoy convencido de que usted, que ha formado parte del mismo, tiene conocimiento fehaciente, que lo que ha hecho España es, en ese sentido, hacer lo mismo que Alemania a la hora de atribuir potestades ejecutivas al Tribunal Constitucional. Y la Ley Fundamental de Bonn nos ha servido incluso para tener en nuestra Constitución el artículo 155, que, por tanto, es algo que está en la Constitución federal alemana, que está en la Constitución italiana, que está en la Constitución española y que no es nada extraño en el mundo del derecho.

Y también le quiero decir una cosa: si los responsables políticos, si los presidentes de la Generalitat de Cataluña, si los *consellers* de la Generalitat de Cataluña cumplieran las resoluciones del Tribunal Constitucional como dice el informe, no estaríamos en la dinámica de tener que ir a procedimientos judiciales, ni tener que ir a sentencias condenatorias, ni tener que inhabilitar a nadie, porque, sencillamente, si cumplieran con las resoluciones del Tribunal Constitucional, eso no pasaría.

La presidenta

Gràcies, diputat. Bé..., sí? (*Veus de fons.*) No hi ha cap més paraula? (*Pausa.*) Sí, perdoneu.... (*Carles Riera Albert demana per parlar*), de la CUP.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Només un breu apunt o uns molt breus apunts. Jo li vull donar les gràcies per la lliçó de democràcia que en contingut de forma ha fet vostè amb relació al tema de Venècia. En tot cas, és veritat –és veritat–, el diputat del PP té molta raó, i, per exemple, si el senyor Gandhi no hagués fet desobediència civil, avui segurament

l'Índia encara seria un colònia britànica. Per tant, òbviament, és veritat, la desobediència, la insubmissió davant de lleis injustes és un motor de progrés a la història.

I, per últim, només molt breument. Avui a la tarda haurem d'anar, malauradament, a Berga a participar en una concentració per dues agressions masclistes, sexistes, homòfobes. Alguna cosa no estem fent bé. Alguna cosa no fem prou ben feta que no aconseguim erradicar aquesta xacra social. Li voldria també demanar, si és possible encara, què ens demanen que fem per tal d'intentar superar aquesta situació tan dramàtica.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat Riera. Té la paraula el síndic.

El síndic de greuges

Sí, em fa recordar que m'he oblidat de dir-los que aviat tindran un informe sobre convivència, un sobre homofòbia, estem treballant d'acord amb els encàrrecs que vostès ens varen fer com a Parlament, i, en concret, sobre el tema que avui s'assenyala aquí, que ja ho ha assenyalat alguna diputada al començament de la sessió, doncs, també hi intervindrem, però, a part de l'informe, sobre el tema de llibertats i sobre el tema sense llar, no?

I entrant en el tema de la Comissió de Venècia, que avui el tindran tots en castellà, jo el tinc en anglès perquè és com es va treballar, eh? Permetin-me, és una frase en anglès, eh?: «*The Venice Commission does not recommend that these powers be attributed to the Constitutional Courts.*» L'hi tradueixo, si vol: «La Comissió de Venècia no recomana que aquests poders se li atribueixin al Tribunal Constitucional.» És l'últim punt de l'informe. Si vostè el vol interpretar d'una altra forma, ho pot interpretar.

La presidenta

Molt bé. Gràcies, síndic; gràcies per haver vingut a presentar aquest informe del 2016, com ha dit vostè, d'una manera molt ràpida, no? S'acabava l'exercici a 31 de desembre i a 1 de febrer vostè l'entrava al Parlament. Som 13 de març, era la primera comissió, diguem-ne, factible perquè la poguéssim discutir en aquesta comissió. I, per tant, vostès han fet la feina, diguéssim; la seva oficina ha pogut fer la feina de manera ràpida. I jo crec que, com a Comissió, doncs, del Síndic de Greuges, també l'hem portat al més ràpid possible en aquesta comissió. Moltes gràcies.

I ens emplacem al dia 24 d'abril. Sabeu que hi ha Setmana Santa pel mig, i, per un tema, doncs, de dies hàbils i no hàbils, diguem-ne, haurà de ser el 24 que tindrem la propera Comissió del Síndic. *(Veus de fons.)* D'acord? *(Pausa.)*

Molt bé, gràcies.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i cinc minuts.